

Ο σκανδαλισμός μπροστά στο “μυστήριο”

Μια πρώτη αντίδραση στα γεγονότα της ελεύσεως του Χριστού στη γή υπήρξε ο σκανδαλισμός. Ο σκανδαλισμός ενός από τους πιο καλοπροαίρετους ανθρώπους, του Ιωσήφ. Όταν αντιλαμβάνεται πως η Παρθένος Μαριάμ, η εκλεκτή και ευσεβέστατη κόρη, με την οποία είχε μνηστευθεί, ετοιμάζεται να γίνει μητέρα, τα χάνει, σκανδαλίζεται φοβερά. Ένα σωρό υποψίες τον τυλίγουν. Ξέρει πολύ καλά τον άσπιλο χαρακτήρα της Μαρίας, γι' αυτό βρίσκεται σε σύγχυση. Του είναι δύσκολο να εξηγήσει όλη αυτή την υπόθεση.

Ο θεός δεν ρίχνει αμέσως φως, σιωπά. Αφήνει για ένα διάστημα τον Ιωσήφ να παλεύει με τη σκέψη του. Επιτρέπει να οδηγηθεί προς στιγμή ο δίκαιος σε αποφάσεις αντίθετες με το θείο θέλημα. Και μετ'α επεμβαίνει. Και ενώ σχεδίαζε να απομακρύνει από κοντά του την Παναγία, «άγγελος Κυρίου του παρουσιάστηκε και του είπε, “Ιωσήφ, υιέ του Δαβίδ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαριάμ, διότι αυτό που έχει στα σπλάχνα της είναι από Πνεύμα Άγιο. Θα γεννήσει υιό και θα τον ονομάσεις Ιησού, διότι αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες του”».

Ο θεός αφήνει αρχικά τον Ιωσήφ να φθάσει σε αδιέξοδο, καθώς βαδίζει με οδηγό το μυαλό του, και μετά του εξηγεί υπερφυσικά το νόημα των γεγονότων.

Παρόμοια βλέπουμε να ενεργεί ο θεός, αδελφοί μου, στο λυτρωτικό έργο, που εξακολουθεί να απεργάζεται μέσα στους αιώνες. Δεν επεμβαίνει αμέσως, δε σπεύδει να χύσει φώς σε όλες

τις φάσεις του μυστηρίου της σωτηρίας μας. Επιτρέπει να παλεύουμε με απορίες. Κάποτε, ακολουθώντας το μυαλό μας, φθάνουμε σε αδιέξοδο. Για να νοιώσουμε τελικά ότι δεν επαρκούν οι δυνάμεις μας για να κατανοήσουμε τα έργα Του. Και όταν η υπερηφάνειά μας ραγίσει και η ψυχή ειλικρινά ζητήσει το θείο φωτισμό, ο θεός στέλνει κάποιο μήνυμα, κάποιον άγγελό Του.

Μην τα χάνουμε λοιπόν μπροστά σε ανεξιχνίαστες ενέργειες του Θεού, και προ παντός μη σπεύδουμε να παίρνουμε αποφάσεις με βάση τα ανθρώπινα δεδομένα. Όσοι επιχειρούν και επιμένουν να ερμηνεύουν τον ερχομό του Χριστού με αποκλειστικό οδηγό το λογικό τους, σκοντάφτουν. «Ού φέρει τό μυστήριο έρευνα» αλλά γίνεται αποδεκτό με την πίστη.

Ο Κύριος σε ορισμένα σταυροδρόμια της ζωής μας, της ατομικής, της κοινωνικής, της πνευματικής επεμβαίνει και μας δείχνει την κατεύθυνση που πρέπει να πάρουμε. Μας ωθεί χρησιμοποιώντας την φωνή της συνειδήσεως με ένα λόγο της Αγίας Γραφής. Ας φροντίσουμε να δεχόμαστε τα μηνύματά Του.

Οι ελληνικές γιορτές και τά αγνά έθιμά μας

του Φώτη Κόντογλου

Τα Χριστούγεννα, τα Φώτα, η Πρωτοχρονιά, κι άλλες γιορτές, για πολλούς ανθρώπους δεν είναι καθόλου γιορτές και χαρούμενες μέρες, αλλά μέρες που φέρνουνε θλίψη και δοκιμασία.

Δοκιμάζονται οι ψυχές εκείνων που δεν είναι σε θέση να χαρούνε, σε καιρό που οι άλλοι χαίρουνται. Παρεκτός από τους ανθρώπους που είναι πικραμένοι από τις συμφορές της ζωής, τους χαροκαμένους, τους αρρώστους, οι περισσότεροι, πικραμένοι, είναι εκείνοι που τους στενεύει η ανάγκη να γίνουνε τούτες τις χαρμόσυνες μέρες ζητιάνοι, διακονιαρέοι. Πολλοί απ' αυτούς μπορεί να μη δίνουνε σημασία στη δική τους ευτυχία, μα γίνονται ζητιάνοι για να δώσουνε τη χαρά στα παιδιά τους και στ' άλλα πρόσωπα που κρέμονται απ' αυτούς. Οι τέτοιοι κρυφοκλαίνε από το παράπονό τους κι' αυτοί είναι οι πιο μεγάλοι μάρτυρες, που καταπίνουνε την πίκρα τους μέρα νύχτα, σαν το πικροβότανο.

Ίσα-ίσα αυτές τις αγιασμένες μέρες που θα'πρεπε να σμίξουνε πιο κοντά οι άνθρωποι συναμεταξύ τους, «να περιπτυχθώσιν αλλήλους», ίσια ίσια αυτές τις μέρες αποξενώνονται περισσότερο ο ένας από τον άλλον, χωρίζονται σε δύο στρατόπεδα ολότελα ξένα τόνα στ' άλλο, σχεδόν εχθρικά. Από τη μια μεριά είναι οι ευτυχισμένοι οι καλοπερασμένοι, οι καλότυχοι, κι από την άλλη μεριά είναι οι δυστυχισμένοι κι οι παραπεταμένοι. Αναμεσά τους «χάσμα μέγα εστήρικται» κατά τις γιορτές. Κανένα γεφύρι δεν ενώνει τις δυο ακροποταμιές, ενώ τις άλλες μέρες έρχονται σε περισσότερη συνάφεια. Οι πλούσιοι κι όσοι έχουνε τον τρόπο τους κάνουνε, αλλοίμονο! το παν για να επιδείξουνε τα πλούτη και τα αγαθά τους στους λιμασμένους. Κι' αυτό γίνεται στ' όνομα του Χριστού, που γεννήθηκε πάμφτωχος μέσα στο παχνί! Για την γέννηση του φτωχού Χριστού δεν γιορτάζουνε οι φτωχοί σαν και Κείνον, μα γιορτάζουνε οι πλούσιοι, που παίρνουνε για αφορμή την πτώχεια του για να δείξουνε τα πλούτη τους. **Μα άραγε, ανάμεσα σε δυστυχισμένους μπορεί να νοιώση κανένας ευτυχισμένον τον εαυτό του;**

Μονάχα ένας αναίσθητος μπορεί να νοιώσει τέτοια ευτυχία. Όσο για κείνον που θέλει να επιδείξη στον πεινασμένον και στον στερημένον την ελεεινή του αυτή ευτυχία, αυτός είναι αληθινό κτήνος. Και μ' όλα ταύτα, υπάρχουνε πολλοί τέτοιοι ανάμεσά μας, στα χρόνια μας, ένω ήτανε σπάνιοι στα παλαιότερα. Είναι κι' αυτό ένα από τα ωραία που μας έφερε ο μέγας πολιτισμός από

τα μεγάλα κέντρα!

Οι γιορτές οι δικές μας σταθήκανε πάντα θρησκευτικές, και γι' αυτό είχανε κάποιον άλλο χαρακτήρα από τις γιορτές που γιορτάζουνε άλλα έθνη, προπάντων σήμερα, που χωρίς κάποιες αυτοσχεδιασμένες σκηνοθεσίες χωρίς καμιά σημασία για το πνεύμα του ανθρώπου. Σ' αυτές τις ψευτογιορτές ξαμολούνται όλα τα βάρβαρα και εγωιστικά πάθη του ανθρώπου, που κυττάζει μονάχα την ευχαρίστηση της σάρκας. Ενώ οι δικές μας γιορτές, επειδή, όπως είπα, έχουνε τη ρίζα τους στη θρησκεία, ήτανε σεμνές, πνευματικές, ώστε να μη σκανδαλίζουνε τους φτωχούς, όσο είναι μπορετό σε σαρκικούς ανθρώπους. Οι πλούσιοι κι οι νοικοκυραίοι αποφεύγανε να πληγώσουνε τους φτωχότερους, και νοιώθανε την ανάγκη να τους ζεστάνουνε και κείνους, στέλνοντας κρυφά στα σπίτια τους διάφορα δώρα, με τρόπο, ώστε να μη τους ταπεινώσουνε, κι έτσι η διαφορά να φαίνεται όσο μπορούσε λιγότερη.

Έτσι μορφωθήκανε τα έμορφα και αγνά έθιμά μας, με ψαλμωδίες που τις λένε ακόμα τα παιδιά στους δρόμους και στα σπίτια, με καμπάνες, με έμορφα αισθήματα, με σεμνές διασκεδάσεις, με εύχροστη συναναστροφή, που δένουνε μεταξύ τους τους ανθρώπους περισσότερο, παρά που τους χωρίζουνε. Μα ο υλισμός κι ο λύκος της αναισθησίας μολεύει σιγά σιγά αυτές τις καλές γιορτές μας, που πολύ έμορφα τις παρομοιάζανε οι αρχαίοι πρόγονοί μας με σταθμούς για να ξεκουραζόμαστε στον μονότονο δρόμο της ζωής μας, λέγοντας: «**Βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος**», που θα πη, «Ζωή δίχως γιορτή, είναι σαν τον μακρύ τον δρόμο τον δρόμο που δεν έχει πανδοχείο να ξεκουραστής».

Κάποιοι μοντερνοποιημένοι κάνουνε τον βαρύ και τον θετικό, τον κύριο που δεν έχει αισθηματολογίες, και λένε πως αυτά είναι αναχρονισμοί κι αδιαφόρετα πράγματα. Αυτοί για μένα είναι ξερίχια ψυχικά, παγωμένες ερημιές, δίχως αγάπη, δίχως χαρά, μα δίχως πόνο. Γιατί χαρά και πόνος είναι δεμένα. Οι τέτοιες ψυχές είναι πάντα νεκρά βουνά του φεγγαριού. Ωστόσο, κάτι τέτοιοι «ορθολογιστές» και «θετικισταί», ξετρελλαινούνται για κάποιες ανόητες ξενόφερτες φέστες και για κάτι μοντέρνα

γλέντια που ρεζιλεύουνε τον άνθρωπο, φτάνει που γίνονται κατά το κοσμοπολίτικο μοντέλο που βρίσκεται στα «μεγάλα κέντρα του εξωτερικού». Αυτοί δεν θέλουνε τίποτα από τα δικά μας, που τα λένε όλα «βλάχικα, φτωχικά, ανάξια για ανθρώπους που ξέρουνε τον κόσμο». Τίποτα ελληνικό δεν βρίσκει έλεος στα μάτια αυτών των κουφιοκέφαλων, ακατάδεχτων κι όπως πρέπει κυρίων, που χοτροπηδάνε, ωστόσο, σαν τρελλοί, με τα τσέρκια στο λαιμό, φτάνει που ήρθανε απ' έξω, από κεί «που ξέρει ο κόσμος να απολαμβάνη τη ζωή»! Τι να πούμε κι εμείς οι άλλοι, τα βλαχάκια, τα φτωχαδάκια, που μας νανούριζε η μάνα μας με τα παραπονετικά τραγούδια της στην κούνια μας, και τώρα δακρύζουμε σαν ακούμε τα τροπάρια και τα κάλαντα, που μας ενώνουνε με τους αγαπημένους μας που περάσανε από τον τόπο μας πριν από μας;

Αδέρφια μου. **Φυλάξτε τα ελληνικά συνήθεια μας, γιορτάστε όπως γιορτάζανε οι πατεράδες σας, και μη ξεγιελιώσατε με τα ξένα κι άνοστα πυροτεχνήματα.** Οι δικές μας οι γιορτές αδελφώνουν τους ανθρώπους, τους ενώνει η αγάπη του Χριστού. Μην κάνετε επιδείξεις. «Ευφρανθήτε εορτάζοντες». Ακούστε τι λένε τα παιδάκια που λένε τα κάλαντα: «Και βάλετε τα ρούχα σας, εύμορφα ενδυθήτε, στην εκκλησίαν τρέξετε, με προθυμίαν μπήτε, ν' ακούσετε με προσοχήν όλην την υμνωδίαν, και με πολλήν ευλάβειαν την θείαν λειτουργίαν. Και πάλιν σαν γυρίσετε εις το αρχοντικόν σας, ευθύς τραπέζι στρώσετε, βάλτε το φαγητόν σας. Και τον σταυρόν σας κάνετε, γευθήτε, ευφρανθήτε. Δόστε και κανενός φτωχού «όστις να υστερήται». **Αθάνατη ελληνική φυλή! Φτώχη μα αρχοντομαθημένη, βασανισμένη, μα χαρούμενη και καλόκαρδη περισσότερο από τους ευτυχισμένους**

της γης, που τους μαράζωσε η καλοπέραση.

Ναι, αδερφοί μου Έλληνες, χαίρετε μαζί με κείνους που χαίρουνται και κλαίτε μαζί με κείνους που κλαίνε, και σ' αυτή μονάχα θα βρήτε ανακούφιση. Δίνετε στους άλλους απ' ό,τι έχετε. Το παραπάνω απ' ό,τι έχει κανένας ανάγκη, το κλέβει από τον άλλον. «Μακάριον το διδόναι μάλλον, ή λαμβάνειν».

Πολλοί από σας θα'χουνε ίσως περισσότερο από μένα το δικαίωμα να μου πούνε αυτά που λέγω εγώ σε σας. Δεν είμαι «ο ποιήσας και διδάξας», αλλοίμονό μου! Μα για να μη σκανδαλισθή κανένας πως τα λόγια μου είναι ολότελα κούφια, στενεύομαι να πω πως προσπαθώ να μην είμαι ολότελα «ο δάσκαλος που δίδασκε και νόμο δεν εκράτει».

Δεκέμβριος 1958

(Φώτης Κόντογλου, "ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ")

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Άγιου Ίουστίνου Πόποβιτς

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός, γεννήθηκε στὴ γῆ ὡς ἄνθρωπος.

Γιατί;

Γιὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσει μὲ τὴ Γέννησή Του τὴ γέννησή μας.

Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ ἄνθρωπος Θεός.

Νά, μέσα σ' αὐτὸ περιλαμβάνεται ὅλο τὸ μυστήριο τῆς θαυμαστῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Μέσα σ' αὐτὸ περιέχεται ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιό Του καὶ ὅλη ἡ Ἐκκλησία Του καὶ κάθε τί ποὺ βρίσκεται μέσα σ' Αὐτήν.

Ὅλα τὰ ἅγια Μυστήρια καὶ ὅλες οἱ ἅγιες ἀρετὲς καὶ μέσα σ' αὐτὲς ὅλες οἱ ἅγιες θεϊκὲς δυνάμεις.

Ἀπὸ τὴ Γέννηση τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ στὴ γῆ, ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητας, ὅλος ὁ Θεὸς βρίσκεται σωματικὰ παρὼν στὸν δικό μας ἀνθρώπινο κόσμος γιὰ νὰ γεμίσουμε ἐμεῖς μὲ αὐτὸ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητας.

Καὶ ἔτσι νὰ πραγματοποιήσουμε τὸν σκοπὸ ποὺ ὁ Ἰδιος ὁ Θεὸς ἔθεσε, γιὰ τὸ ἀνθρώπινο εἶναι μας, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μας, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ μας.

Τὸν μόνο ἀληθινὸ καὶ ἀθάνατο σκοπὸ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Ὡ, πῶς ἐμεῖς τὰ ἄθλια ἀνθρώπινα ὄντα νὰ φθάσουμε σ' αὐτὸν τὸν ὑψιστο σκοπὸ;

Μέσω τῶν ἁγίων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἁγία Ἐκκλησία Του, καὶ μέσω τῶν ἁγίων ἀρετῶν ποὺ ὑπάρχουν μέσα σ' Αὐτήν.

Ὅταν ζοῦμε μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς καὶ μέσω αὐτῶν ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς γεμίζει μὲ ὅλες τὶς θεϊκὲς δυνάμεις, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖες γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὥστε νὰ ζήσει ἐν Θεῷ καὶ μαζὶ μὲ

τὸν θεό, τόσο σ' αὐτὸν ὅσο καὶ στὸν ἄλλο κόσμο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ καθένας γίνεται «θεὸς κατὰ χάριν», κι αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ μόνο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου μας, τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ ποὺ ἔλεεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους...

Ἡ ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀρχίζει μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ ὀλοκληρώνεται μὲ τὴ θέωση.

Στὸ Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ντύνεσαι τὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Στὴ θεία Κοινωνία ὑποδέχεσαι ὀλόκληρο τὸν θεό.

Νά, εἶσαι Χριστοφόρος χριστιανέ!

Εἶσαι θεοφόρος!

Νά, ζεῖς, ὅπως ὁ μικρὸς «θεὸς κατὰ χάριν».

Νά, ζεῖς μὲ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ, γιατί Αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μόνο λογικὸ καὶ χαρμόσυνο νόημα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Γι' αὐτό: ὅλα γιὰ τὸν Χριστό, τὸν Χριστὸ νὰ μὴν Τὸν ἀνταλλάξεις μὲ τίποτε!

Ἄς εἶναι Αὐτὸς – ὁ θαυμαστὸς καὶ ἐλεήμονας πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους – Κύριος καὶ Σωτήρας μας. «Αὐτὸς πρῶτος σὲ ὅλα», μέσα σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου, σὲ ὅλη τὴ ζωὴ σου καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τὴ ζωὴ ποὺ ἀρχίζει ἐδῶ στὴ γῆ, γιὰ νὰ συνεχιστεῖ σὲ ὀλόκληρη τὴν αἰωνιότητα, σὲ ὅλους τοὺς οὐράνιους θεῖους κόσμους.

Γι' αὐτὸ πάλι καὶ πολλὰς φορὲς ἐπαναλαμβάνω τὴ χαρμόσυνη φωνὴ καὶ τὸν ἀγγελικὸ χαιρετισμό:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἀφοῦ λοιπὸν ὀνόμασε ὅλους τοὺς προγόνους καὶ ἔφτασε στὸν Ἰωσήφ, δὲν σταμάτησε σ' αὐτό τὸ σημεῖο, ἀλλὰ πρόσθεσε: «Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἄνδρας τῆς Μαρίας», ἀποδεικνύοντας ἔτσι ὅτι ἐξαιτίας τῆς τὸν περιέλαβε στὸ γενεαλογικὸ δέντρο πού ἔκανε. Ἐπειτα ἀκούγοντας τὴ φράση «ἄνδρα Μαρίας», γιὰ νὰ μὴ νομίσεις ὅτι γεννήθηκε σύμφωνα μὲ τὸν κοινὸ νόμο τῆς φύσης, πρόσεξε πῶς τὸ διορθώνει αὐτό μὲ τὰ παρακάτω πού λέει. Ἄκουσες, λέει, τὴ λέξη ἄνδρας, ἄκουσες τὴ λέξη μητέρα, ἄκουσες τὸ ὄνομα πού ὀρίσθηκε γιὰ τὸ παιδί, ἄκουσε λοιπὸν καὶ τὸ πῶς γεννήθηκε αὐτό: «Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγινε ἔτσι». Γιὰ ποιά γέννηση μοῦ μιλάς; Πές μου, ἂν καὶ ἀνέφερες τοὺς προγόνους. Θέλω ὅμως νὰ

μοῦ μιλήσεις καὶ γιὰ τὸ πῶς ἔγινε ἡ γέννηση. Εἶδες πῶς ἀνέβασε ψηλὰ τὸν ἀκροατὴ; Καθὼς ἐπρόκειτο κάτι πιὸ καινούργιο νὰ πεῖ, ὑπόσχεται νὰ μιλήσει καὶ γιὰ τὸν τρόπο.

Πρόσεξε τὴν ἄριστη συμφωνία τῶν λεγομένων. Δὲν πηγαίνει ὁ συγγραφέας κατευθείαν στὴ γέννηση, ἀλλὰ πρῶτα μᾶς θυμίζει σὲ ποιά σειρά βρισκόταν ἂν ἀρχίσουμε νὰ μετᾶμε ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, σὲ ποιά σειρά ἀπὸ τὸν Δαβίδ, σὲ ποιά ἀπὸ τὴ μετανάστευση ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἀναγκάζει τὸν ἀκριβολόγο ἀκροατὴ νὰ ἐρευνήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐτῶν, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ὅτι αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ὁποῖο προφήτευσαν οἱ προφῆτες. Ἄν μετρήσεις τὶς γενιὲς καὶ πεισθεῖς ἀπὸ τὸ μέτρημα τῶν χρόνων ὅτι αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦν οἱ προφῆτες, εὐκόλα θὰ παραδεχτεῖς καὶ τὸν θαυματουργικὸ τρόπο τῆς γεννήσεώς του. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ πεῖ κάτι πάρα πολὺ σπουδαῖο, ὅτι δηλαδὴ γεννήθηκε ἀπὸ παρθένο, προτοῦ νὰ λογαριάσει τὸν χρόνο, συγκαλύπτει αὐτὸ πού εἰπώθηκε «τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας», μᾶλλον συντομεύει τὴν ἴδια τὴ διήγηση τῆς γεννήσεως. Ἀπαριθμεῖ λοιπὸν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ χρόνια, θυμίζοντας στὸν ἀκροατὴ, ὅτι αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο ὁ πατριάρχης Ἰακώβ εἶπε ὅτι θὰ ἔλθει ἀφοῦ ἐξέλιπαν στὸ μέλλον οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων.

Γι' αὐτόν ὁ προφήτης Δανιήλ προφήτευσε ὅτι θὰ ἔλθει, ἀφοῦ περάσουν πολλὲς χρονικὲς περίοδοι πού τὶς ὀνομάζει «ἑβδομάδες». Ἄν θελήσει κάποιος τὰ χρόνια πού περιλαμβάνονται σ' αὐτές τὶς χρονικὲς περιόδους, πού ὁ ἄγγελος ἀνέφερε στὸν Δανιήλ, νὰ τὰ ἀριθμήσει ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκοδόμησι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ φθάσει στὴ γέννησή του, θὰ δεῖ ὅτι συμφωνοῦν αὐτὰ μ' ἐκεῖνα πού προφητεύτηκαν.

Νὰ σοῦ πῶ λοιπὸν πῶς γεννήθηκε; «Ἄφοῦ μνηστεύθηκε ἡ μητέρα του Μαρίας». Δὲν εἶπε ἡ παρθένος, ἀλλὰ ἀπλά ἡ μητέρα, γιὰ νὰ γίνεῖ πιὸ εὐκόλα ἀποδεκτὸς αὐτός ὁ λόγος. Γι' αὐτὸ προετοιμάζει πρῶτα τὸν ἀκροατὴ νὰ προσδοκᾷ νὰ ἀκούσει κάτι συνηθισμένο, καὶ ἀφοῦ τὸ πετυχαίνει αὐτό, τότε τὸν ξαφνιάζει μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ παράδοξου γεγονότος, λέγοντας ὅτι: «Προτοῦ νὰ συνευρεθοῦν ἔμεινε ἔγκυος μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Δὲν εἶπε:

«Προτού νὰ ὀδηγηθεῖ αὐτὴ στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ», γιατί ἤδη κατοικοῦσε ἐκεῖ. Ὑπῆρχε ἔθιμο στοὺς παλιούς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὶς γυναῖκες πού μνηστεύονταν νὰ τὶς κρατοῦν στὸ σπίτι τους, πράγμα πού θὰ μπορούσε νὰ συναντήσῃ κανεὶς νὰ συμβαίνει καὶ στὶς μέρες μας. Γιὰ παράδειγμα οἱ γαμπροὶ τοῦ Λῶτ κατοικοῦσαν μαζί του στὸ σπίτι του. Κι αὐτὴ λοιπὸν μαζί με τὸν Ἰωσήφ κατοικοῦσε στὸ σπίτι του.

Ρωτᾶς γιατί δὲν ἔμεινε ἔγκυος πρὶν ἀπὸ τὴ μνηστεία της; Ὅπως εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ συγκαλύψῃ τὸ γεγονὸς καὶ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἢ Παρθένο ἀπὸ κάθε πονηρὴ ὑπόνοια. Γιατί ὅταν αὐτός, πού κυρίως ὀφείλει νὰ εἶναι ζηλιάρης περισσότερο ἀπὸ ὅλους, ἀποδεικνύεται ὅτι ὄχι μόνο δὲν τὴν ἐκθέτει, οὔτε τὴν ἐξευτελίζει, ἀλλὰ τὴν ἀποδέχεται καὶ τὴν περιποιεῖται μετὰ τὴν κύηση, εἶναι ὀλοφάνερο πὼς ἂν δὲν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος ὁ ἴδιος, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προερχόταν αὐτό πού ἐπρόκειτο νὰ γεννηθεῖ, δὲν θὰ συγκρατιόταν ὁ ἴδιος καὶ δὲν θὰ ἔκανε ὅλα τὰ ἄλλα πού ἔκανε. Ἀκριβῶς με ἔντονο τρόπο ἔγραψε καὶ τὸ «Ἐμεινε ἔγκυος», πού συνηθίζεται νὰ λέγεται γιὰ παράδοξα καὶ ἀνέλπιστα πράγματα, πού δὲν τὰ περιμένει κανεὶς νὰ συμβοῦν. Μὴν προχωρεῖς λοιπὸν περισσότερο, μὴν ζητᾶς ν' ἀκούσεις κάτι πέρα ἀπ' αὐτὰ πού εἰπώθηκαν, μὴ λές: «Πὼς τὸ ἔκανε αὐτό τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ γίνῃ ἀπὸ μία παρθένο;». Ἄν εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο ἡ δημιουργικὴ φύση διαμορφώνει τὰ πράγματα, πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ ἀπαντήσουμε στὰ παραπάνω ὅταν θαυματουργεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Τὰ λέω ὅλα αὐτὰ, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρεῖς τὸν Εὐαγγελιστὴ οὔτε νὰ τὸν ἐνοχλεῖς συνέχεια με τέτοιες ἐρωτήσεις. Ἄφοῦ εἶπε ποιὸς ἔκανε τὸ θαῦμα, ἔκλεισε τὴν ὑπόθεση. Λέει, «Τίποτε περισσότερο δὲν γνωρίζω, παρὰ ὅτι αὐτό πού συνέβη ἔγινε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα».

Πρέπει νὰ νιώθουν ντροπὴ ὅσοι λεπτολογοῦν τόσο πολὺ με τὴ θεϊκὴ αὐτὴ γέννηση. Γιατί ἂν αὐτὴ ἡ γέννηση πού ἔχει μύριους μάρτυρες καὶ πού ἔχει προαναγγελθεῖ πρὶν ἀπὸ τόσα πολλὰ χρόνια καὶ ἀποκαλύφθηκε καὶ ἐξετάσθηκε λεπτομερῶς ἀπὸ πολλούς, κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐρμηνεύσει, δὲν εἶναι τελείως τρελλοὶ

αὐτοί πού περιεργάζονται τὸ ἀπόρρητο αὐτό γεγονὸς καὶ τὸ ἐξετάζουν μὲ περιέργεια; Γιατί οὔτε ὁ Γαβριήλ, οὔτε ὁ Ματθαῖος μπόρεσαν νὰ ποῦν κάτι παραπάνω, παρὰ μόνον ὅτι αὐτὸ συνέβη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τὸ πῶς συνέβη αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ μὲ ποιὸ τρόπο, κανεὶς ἀπὸ τούς δύο δὲν προσπάθησε νὰ τὸ ἐρμηνεύσει, οὔτε βέβαια αὐτὸ ἦταν δυνατόν. Μὴ νομίσεις, ἀκροατή, ὅτι ἔμαθες τὰ πάντα ἀκούγοντας ὅτι αὐτὰ συνέβησαν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιατί πολλὰ ἀγνοοῦμε ἀκόμη κι ἂν πληροφοροῦμασταν πῶς ὁ ἄπειρος βρίσκεται στὴ μήτρα, πῶς αὐτὸς πού συγκρατεῖ τὸ σύμπαν κυφορεῖται ἀπὸ γυναίκα, πῶς γεννᾶ ἡ Παρθένος καὶ παραμένει παρθένος. Πές μου, πῶς δημιούργησε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα αὐτὸν τὸν ναό, δηλαδὴ τὸν Χριστό; Πῶς ἔλαβε ὁ Κύριος ἓνα μέρος τῆς σάρκας του ἀπὸ τὴ μήτρα καὶ τὸ αὔξησε αὐτὸ καὶ τὸ μορφοποίησε; Τὸ ὅτι προῆλθε ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς Παρθένου, τὸ δήλωσε λέγοντας: «Τὸ παιδί πού περιμένει», καὶ ὁ Παῦλος εἶπε: «Γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα», ἀποστομώνοντας αὐτούς πού ἰσχυρίζονταν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε σὰν νὰ πέρασε ἀπὸ κάποιο σωλήνα. Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, γιατί χρειαζόταν ἡ μήτρα; Ἄν συνέβαινε αὐτό, τότε δὲν θὰ εἶχε τίποτε κοινὸ μὲ μᾶς ὁ Χριστός, θὰ εἶχε κάποια ἄλλη σάρκα κι ὄχι ὅμοια μὲ τὴ δική μας. Πῶς ὅμως θὰ καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ἰεσσαί; Πῶς θὰ ἦταν ἡ ράβδος; Πῶς θὰ ὀνομαζόταν υἱὸς ἀνθρώπου; Πῶς θὰ εἶχε μητέρα τὴ Μαριάμ; Πῶς θὰ καταγόταν ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβίδ; Πῶς πῆρε τελικὰ μορφή δούλου; Πῶς «ὁ Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος»; Πῶς γράφει στοὺς Ρωμαίους ὁ Παῦλος: «Ἀπὸ αὐτὸς κατάγεται ὡς ἄνθρωπος ὁ Χριστὸς ὁ θεός, πού ἐξουσιάζει τὰ πάντα»; Τὸ ὅτι ὅμως κατάγεται ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ τὸ δικό μας φύραμα καὶ ἀπὸ τὴν παρθενικὴ μήτρα, ἀποδεικνύεται κι ἀπ' αὐτά καὶ ἀπὸ ἄλλα πολὺ περισσότερα. Τὸ πῶς συνέβησαν αὐτά, δὲν εἶναι καθόλου γνωστό. Λοιπὸν μὴν ἐρευνᾶς καὶ σύ, ἀναγνώστη, ἀλλὰ δέξου τὴν ἀποκάλυψη καὶ μὴν περιεργάζεσαι αὐτὸ πού ἀποσιώπησε ὁ θεός.

Πηγή κειμένου : [ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΕΑ](#)

Πόση αλήθεια αντέχουμε για εμάς;

Από τον π.

Θεμιστοκλή

Μουρτζανό

Ο σύγχρονος άνθρωπος, ενώ θέλει να έχει το δικαίωμα να εκφράζει την άποψή του για όλους, δυσκολεύεται να ακούσει. Να μάθει τη γνώμη που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν. Ενίοτε διακατέχεται από τον φόβο ότι, αν ακούσει την αλήθεια, θα πρέπει να αλλάξει πορεία. Θα χρειαστεί να δει τον χαρακτήρα του διαφορετικά, ότι είναι ψευδαίσθηση να νομίζει πως είναι άτρωτος και τέλειος. Οτι, τελικά, δεν πρέπει να του φταίνε μόνο οι άλλοι, αλλά χρειάζεται να ξαναδεί τον εαυτό του, τα πάθη του, τα λάθη του.

Είμαστε αταπείνωτοι οι άνθρωποι, μεγαλύτεροι και μικρότεροι. Ιδίως στις σχέσεις εντός της οικογένειας, μεταξύ του ζευγαριού αλλά και μεταξύ γονέων και παιδιών, η ταπείνωση είναι δυσεύρετη. Κυριαρχεί ο εγωισμός, τροφοδοτημένος από έναν πολιτισμό ο οποίος στηρίζει την επικράτησή του στο δικαίωμα και στον ναρκισσισμό. Από τη μια, θεωρούμε ότι δικαιούμαστε να είμαστε ο εαυτός μας, διότι αυτό σημαίνει ελευθερία και αυτοπραγμάτωση.

Καλούμε τους άλλους να μας αγαπούν και να μας ανέχονται γι' αυτό που είμαστε, χωρίς να επιλέγουμε κι εμείς αυτή τη στάση απέναντί τους, πεπεισμένοι για την ανωτερότητά μας. Και είμαστε έτοιμοι να παραπονεθούμε αν εκείνοι φέρονται ανάλογα ή μας κρίνουν. Από την άλλη, ο θρίαμβος της εικόνας έχει γεννήσει έναν κόσμο στον οποίο εμείς συνεχώς ασχολούμαστε με το προφίλ μας, με το πώς είμαστε, τι κάνουμε και θεωρούμε ότι αυτό πρέπει να ενδιαφέρει τους άλλους.

Γι' αυτό και ανεβάζουμε τον εαυτό μας και τη ζωή μας στα μέσα

κοινωνικής δικτύωσης, με την απαίτηση να είμαστε περιζήτητοι, κοσμαγάπητοι, μοναδικοί. Αυτή η στάση ζωής τροφοδοτεί έναν ναρκισσισμό, δηλαδή την αίσθηση ότι δεν δικαιούνται να μας κρίνουν οι άλλοι, διότι εμείς είμαστε τόσο αποδεκτοί και τόσο δημοφιλείς, που δεν επιτρέπεται η αμφισβήτησή μας.

Αυτή η νοοτροπία καλλιεργείται ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους, οι οποίοι θεωρούν αυτονόητο το να βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής όλων όχι για τις επιτυχίες και την πρόοδό τους, αλλά για το πρόσωπο, το σώμα, την εξωτερική εμφάνιση και την ομορφιά. Ο ναρκισσισμός, βεβαίως, είναι αναπόφευκτο ότι θα διαψευστεί από την πραγματικότητα, η οποία είναι σκληρή για όλους. Αυτό όμως δεν γίνεται εύκολα κατανοητό, διότι νέοι και μεγαλύτεροι καμαρώνουμε για την όψη, χωρίς να βλέπουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, καθώς αυτός δεν γίνεται το επίκεντρο της ανατροφής, της παιδείας, της καλλιέργειας.

Η Εκκλησία δεν θα πάψει να τονίζει την αξία της ταπείνωσης. Σε έναν κόσμο που καυχιέται για τα δικαιώματα και την εμφάνιση του ανθρώπου, η πίστη πάντοτε θα δείχνει τη στροφή προς τον θεό που έγινε άνθρωπος, «ταπεινούμενος δι' ευσπλαχνίαν».

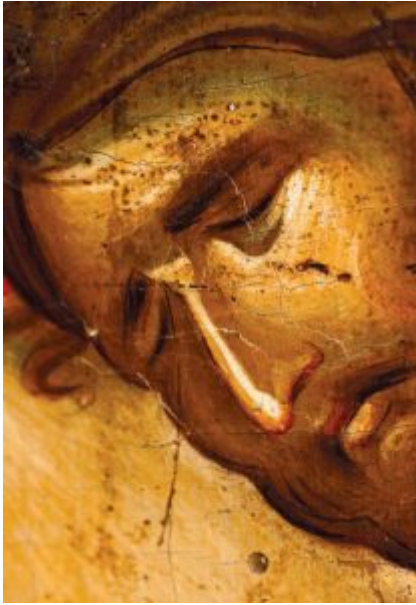
Θα μας τονίζει ότι η ζωή έχει νόημα όταν δεν θεοποιούμε το εγώ μας, αλλά όταν μπορούμε να βγαίνουμε από αυτό, παραιτούμενοι των δικαιωμάτων μας χάριν της αγάπης για τους άλλους. Όταν ζητούμε να δούμε τι αναπαύει ουσιαστικά τους άλλους.

Όταν χτίζουμε τις σχέσεις μας όχι με κριτήριο το πώς θα φανούμε, δηλαδή την υποκρισία, αλλά με γνώμονα πώς αυτό που είμαστε και έχουμε θα το μοιραστούμε με τον πλησίον μας.

Και τότε και στην οικογένεια και στην πορεία της ζωής η ταπείνωση θα χτίσει χαρακτήρες που θα αντέχουν να ακούσουν την αλήθεια, διότι θα ξέρουν να τη ζουν!

Πηγή: Ορθόδοξη Αλήθεια (σελίδα facebook)

Πόρνη επεθύμησε ο Θεός;

Άγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου

Πόρνη ἐπιθυμοῦσε ὁ Θεός; Ναὶ πόρνη. Ἐννοῶ τὴ δική μας φύση. Ἦταν τρανὸς καὶ αὐτὴ ταπεινὴ. Τρανὸς ὄχι στὴ θέση ἀλλὰ στὴ φύση. Πεντακάθαρος ἦταν, ἀνερμήνευτη ἡ οὐσία του, ἄφθαρτη ἡ φύση του. Ἀχώρητος στὸ νοῦ, ἀόρατος, ἄπιαστος ἀπὸ τὴ σκέψη, ὑπάρχοντας παντοτεινά, μένοντας ἀπαράλλακτος. Πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ἀνώτερος ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῶν οὐρανῶν. Νικώντας τὴ λογικὴ σκέψη, ξεπερνώντας τὴ δύναμη τοῦ μυαλοῦ, ἀδύνατο νὰ τὸν δεῖς, μόνο νὰ τὸν πιστέψεις. Τὸν ἔβλεπαν ἄγγελοι καὶ τρέμανε. Τὰ χερουβεῖμ σκεπάζονταν μὲ τὰ φτερά τους, ὅλα στέκονταν μὲ φόβο.

Ἐριχνε τὸ βλέμμα του στὴ Γῆ καὶ τὴν ἔκανε νὰ τρέμει. Στρεφόταν στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἔκανε στεριά Ποτάμια ἔβγαζε στὴν ἔρημο. Στ' ἀναμέτρημά του ἔστηνε βουνά καὶ ζύγιζε λαγκάδια. Πῶς νὰ τό πῶ; Πῶς νὰ τό παραστήσω; Τό μεγαλεῖο του ἀπέραντο, ποῦ νὰ πιαστεῖ ἡ σοφία του μὲ ἀριθμούς; Ἀνεξιχνίαστες οἱ ἀποφάσεις πού παίρνει κι οἱ δρόμοι του ἀνεξερεῦνητοι.

Κι αὐτὸς ὁ τόσο μέγας καὶ τρανὸς πεθύμησε πόρνη. Γιατί; Γιὰ νὰ

τὴν ἀναπλάσει ἀπὸ πόρνη σὲ παρθένα. Γιὰ νὰ γίνει ὁ νυμφίος της.

Τί κάνει; Δὲν τῆς στέλνει κάποιον ἀπὸ τοὺς δούλους του, δὲν στέλνει ἄγγελο στὴν πόρνη, δὲν στέλνει ἀρχάγγελο, δὲν στέλνει τὰ χερουβεὶμ, δὲν στέλνει τὰ σεραφεὶμ. Ἀλλὰ καταφθάνει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἐρωτευμένος.

Ἐπεθύμησε πόρνη. Καὶ τί κάνει; Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνέβει ἐκείνη στὰ ψηλά, κατέβηκε Ἐκεῖνος στὰ χαμηλά. Ἔρχεται στὴν καλύβα της. Τὴ βλέπει μεθυσμένη. Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο ἔρχεται; Ὅχι μὲ ὀλοφάνερη τὴ θεότητά του, ἀλλὰ γίνεται ἐντελῶς ἴδιος μαζί της, μήπως βλέποντάς τον τρομοκρατηθεῖ, μήπως λαχταρήσει καὶ τοῦ φύγει. Τὴ βρίσκει καταπληγωμένη, ἐξαγριωμένη, ἀπὸ δαίμονες κυριευμένη. Καὶ τί κάνει; Τὴν παίρνει καὶ τὴν κάνει γυναίκα του. Καὶ τί δῶρα τῆς χαρίζει; Δαχτυλίδι. Ποιὸ δαχτυλίδι; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἐπειτα λέγει. Δὲν σὲ φύτεψα στὸν Παράδεισο;

-Τοῦ λέγει, ναί.

-Καὶ πῶς ξέπεσες ἀπὸ ἐκεῖ;

-Ἦλθε καὶ μὲ πῆρε ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

-Φυτεύτηκες στὸν Παράδεισο καὶ σὲ ἔβγαλε ἔξω. Νά, σὲ φυτεύω μέσα μου. Δὲν τολμᾷ νὰ μὲ πλησιάσει ἐμένα. Ὁ ποιμένας σὲ κρατάει καὶ ὁ λύκος δὲν ἔρχεται πιά.

-Ἀλλὰ εἶμαι, λέγει, ἀμαρτωλὴ καὶ βρώμικη.

-Μὴ μοῦ σκοτίζεσαι, εἶμαι γιατρός.

Δῶσε ἐδῶ μεγάλη προσοχή. Κοίταξε τί κάνει. Ἦλθε νὰ πάρει τὴν πόρνη, ὅπως αὐτὴ -τὸ τονίζω- ἦταν βουτηγμένη στὴ βρῶμα. Γιὰ νὰ μάθεις τὸν ἔρωτα τοῦ Νυμφίου. Αὐτὸ χαρακτηρίζει τὸν ἐρωτευμένο: τὸ νὰ μὴ ζητάει εὐθύνες γιὰ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ νὰ συγχωρεῖ λάθη καὶ παραπατήματα.

Πιὸ πρὶν ἦταν κόρη τῶν δαιμόνων, κόρη τῆς Γῆς, ἀνάξια γιὰ τὴ Γῆ. Καὶ τώρα ἔγινε κόρη τοῦ βασιλιᾶ. Καὶ αὐτὸ γιὰτί ἔτσι θέλησε ὁ ἐρωτευμένος μαζί της. Γιατί ὁ ἐρωτευμένος δὲν πολυνοιάζεται γιὰ τὴ συμπεριφορὰ του. Ὁ ἔρωτας δὲν βλέπει ἀσχήμια. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται ἔρωτας, ἐπειδὴ πολλές φορές ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἄσχημη.

Ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Χριστός. Ἄσχημη εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν ἀνακαινίζει.

Τὴν πῆρε ὡς γυναίκα, καὶ ὡς κόρη του τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὡς δούλα του τὴν φροντίζει, καὶ ὡς παρθένα τὴν προστατεύει, καὶ ὡς παράδεισο τὴν τειχίζει, καὶ ὡς μέλος τοῦ σώματός του τὴν περιποιεῖται. Τὴ φροντίζει ὡς κεφαλὴ της ποὺ εἶναι, τὴ φυτεύει ὡς ρίζα, τὴν ποιμαίνει ὡς ποιμένας. Ὡς νυμφίος τὴν παίρνει γυναίκα του, καὶ ὡς ἐξιλαστήριο θύμα τὴν συγχωρεῖ, ὡς πρόβατο θυσιάζεται, ὡς νυμφίος τὴ διατηρεῖ μέσα στὴν ὀμορφιά, ὡς σύζυγος φροντίζει νὰ μὴν τῆς λείψει τίποτα.

Ὡ, Σὺ Νυμφίε, ποὺ ὀμορφαίνεις τόσο τὴν ἀσχήμια τῆς νύφης!

Απολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου

Ομιλία π. Στεφάνου Αναγνωστόπουλου στην Κυριακή Ι΄ Λουκά

«Και κατεσχύνοντο πάντες οι αντικείμενοι αυτώ», από το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα.

Το θαύμα χριστιανοί μου είναι γνωστό και το ακούσατε. Ο Κύριος πηγαίνει στη Συναγωγή ημέρα Σάββατο, ημέρα αργίας. Για μας τους χριστιανούς ημέρα αργίας είναι η Κυριακή. Είναι η πρώτη του Σαββάτου, πρώτη ημέρα μετά το Σάββατο. Γιατί αυτήν την ημέρα ανεστήθηκε ο Κύριος εκ νεκρών.

Την ώρα λοιπόν που δίδασκε ο Χριστός μέσα στην Συναγωγή, το σπλαχνικό Του μάτι έπεσε πάνω σε μια καμπουριασμένη γυναίκα, συγκύπτουσα, όπως την αποκαλεί το Ευαγγέλιο. Και μάλιστα ήταν σ' αυτήν την κυρτωμένη κατάσταση για 18 ολόκληρα χρόνια. Έτσι είχε καταντήσει από ενέργεια του διαβόλου. «Την έδησε ο Σατανάς. Ιδού δέκα και οκτώ έτη», λέγει επί λέξει το Ευαγγέλιο. Ποιος ξέρει λοιπόν κάτω από ποιες τραγικές συνθήκες έγινε αυτή η δαιμονική κατοχή, χωρίς όμως να πειραχθεί η ψυχή της.

Όπως και με τον Ιώβ. Ο διάβολος προκάλεσε λέπρα και ελεφαντίωση σε όλο του το σώμα, χωρίς όμως να βλάψει την ψυχή του. Εκείνη η μακρά και αγόγγυστη υπομονή η οποία ονομάστηκε Ιώβειος, είναι αυτή που εδόξασε τον θεόν και εξευτέλισε τον

διάβολο.

Το ίδιο συνέβη και με την συγκύπτουσα γυναίκα. Έτσι μόλις ο Κύριος την άγγιξε με τα θεϊκά Του χέρια, την έλυσε από τα δεσμά του Σατανά, και της ξανάδωσε την υγεία της, αμείβοντάς την για την επί χρόνια αγία της υπομονή.

Ο Χριστός όμως με το θαύμα αυτό που έκανε ημέρα αργίας, όπως και πολλά άλλα θαύματα, μας διδάσκει ότι την ημέρα αυτή δεν θα πρέπει να αρκεστούμε απλά και μόνον σε έναν τυπικό εκκλησιασμό ή και σε λίγη προσευχή και μελέτη, αλλά πρέπει να την συνδυάσουμε και με αγαθοεργίες. Όπως είναι οι επισκέψεις μας στα νοσοκομεία ή σε σπίτια που υπάρχουν άρρωστοι και ανήμποροι συνάνθρωποί μας, κατάκοιτοι, ανάπηροι, και λοιπά, ή όπου υπάρχει πόνος, θλίψις, πένθος και τόσα άλλα.

Πιστεύω πως η συγκύπτουσα αυτή γυναίκα την ημέρα της Κρίσεως, κατά την Δευτέρα του Χριστού Παρουσία, θα κρίνει πολλούς από μας, τους Νεοέλληνες Ορθοδόξους Χριστιανούς, τους χλιαρούς και νερόβραστους που χωρίς λόγο απουσιάζουμε από την Εκκλησία τις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές της Χριστιανοσύνης. Η αδιαφορία μας, η αμέλειά μας, η τεμπελιά μας, θα πληρωθούν όλα αυτά πολύ ακριβά, αλλά θα είναι όμως πιθανόν τότε αργά για επανόρθωση και για μετάνοια. Ό,τι μπορούμε, οφείλουμε να το κάνουμε τώρα και σήμερα, όσο υπάρχουμε σ' αυτή την ζωή, και όσο τα μυαλά μας βρίσκονται στη θέση τους. Αύριο πιθανόν να είναι πολύ αργά.

Μετά όμως από την θεραπεία της συγκύπτουσας γυναίκας, κάνει την εμφάνισή του, ή μάλλον επεμβαίνει καλύτερα, ο αρχισυνάγωγος, ο καμπούρης στην ψυχή. Ο υποκριτής, ο άσπλαχνος, ο εγωιστής, ο εμπαθής αυτός άνθρωπος. Εγώ θα τον έλεγα μάλιστα πανάθλιο. Διότι αφού δεν μπορεί να διαψεύσει το θαύμα με την ολοφάνερη θεραπεία της γυναίκας, προσπαθεί να στρέψει όσους ευρίσκοντο στην συναγωγή, εναντίον του Κυρίου. Τον κατηγόρησε ότι δήθεν δεν τηρεί την αργία της ημέρας του Σαββάτου, την οποία επιβάλλει ο Μωσαϊκός Νόμος, κάνοντας θεραπεία στους αρρώστους. Έπρεπε λέγει, να τους θεραπεύει τις άλλες μέρες και όχι την ημέρα του Σαββάτου.

Καμπουριασμένη ψυχή μπορεί να έχουμε όλοι μας. Κινδυνεύουμε όταν καμπουριάζει κάτω από το βάρος και την ενοχή αμαρτιών που

δεν έχουμε εξομολογηθεί.

Συγκύπτουσα η ψυχή μας, από κακές συνήθειες, αδυναμίες και πάθη από τα οποία ακόμα δεν έχουμε απαλλαχθεί.

Συγκύπτουσα ακόμη από τα οικογενειακά βάσανα και από τις τραγωδίες της ζωής.

Συγκύπτουσα επίσης από την αμέλεια, την αδιαφορία για τη σωτηρία της.

Συγκύπτουσα και από το βάρος της υποκρισίας, της υπερηφάνειας, του εγωισμού και της κενοδοξίας που όλοι λίγο πολύ πάσχουμε από αυτές τις ασθένειες.

Επανερχόμεθα όμως στον Αρχισυνάγωγο τον οποίον ο Χριστός αποστόμωσε λέγοντας «Είσαι υποκριτής». Διότι ο καθένας από σας την ημέρα του Σαββάτου λύνει το βόδι του ή το γαϊδουράκι του για να πάει να το ποτίσει. Και καλά κάνει, διότι θα μπορούσε το καϋμένο να σκάσει από τη δίψα, να ψοφήσει. Γι' αυτό και δεν θεωρείται αυτή η πράξις παράβασις της ημέρας της αργίας ή του Μωσαϊκού Νόμου. Η δυστυχησμένη όμως αυτή γυναίκα, που δεν είναι ζώον, αλλά απόγονος του Αβραάμ και εικόνα θεού, και αφού ήταν δεμένη από τον διάβολο για 18 ολόκληρα χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί από τον βαρύτερο αυτόν δεσμό την ημέρα του Σαββάτου; Μόλις είπε αυτό το λόγο ο Κύριος κατεσχύνοντο πάντες οι αντικείμενοι αυτώ. Καταντροπιάστηκε ο Αρχισυνάγωγος, και όχι μόνον αυτός αλλά και όλοι οι εχθροί Του (του Χριστού), όπως ασφαλώς θα ήταν οι Γραμματείς, οι Φαρισαίοι, οι νομικοί, αρχιερείς, άρχοντες και άλλοι.

Εκείνο όμως που θέλω να προσέξουμε όλοι μας, είναι το πολλαπλό πάθος του φθόνου, και της ζηλοτυπίας, πάθος τόσο δυνατό που κατασκληραίνει την καρδιά και καλλιεργεί το μίσος. Στον αρχισυνάγωγο χριστιανοί μου, δεν λειτουργεί κανένα ανθρώπινο συναίσθημα, ούτε καν η στοιχειώδης λογική. Το σκοτισμένο του μυαλό δεν βλέπει το ολοφάνερο θαύμα, και η άσπλαχνη καρδιά του δεν συγκινείται καθόλου από την θεραπεία της δυστυχησμένης εκείνης γυναίκας. Αλλά φορώντας την μάσκα της ευσεβείας – ήταν δήθεν ευσέβεια - και των ξηρών τύπων, με υποκρισία δηλαδή, παρουσιάζει τον Χριστό ως παραβάτη του Μωσαϊκού Νόμου, για να βρει έτσι ψεύτικες αφορμές και με δόλο να Τον συκοφαντήσει.

Όσοι, βλέπετε, δεν διαθέτουν αρετές, ήθος και ζωή αγία, είναι αδίστακτοι συκοφάντες, προκειμένου να πετύχουν το δόλιο σκοπό τους. Ο φθονερός φθάνει μέχρι τέτοιου σημείου, με τις συκοφαντίες του, που δεν υπολογίζει ούτε τιμή, ούτε υπόληψη, αρκεί να κουρελιάσει τον συνάνθρωπό του, να τον εξουθενώσει και να τον ξευτελίσει.

Κάτι παρόμοιο προσπάθησε και ο αρχισυναγωγός, εναντίον του Κυρίου, αλλά δεν το κατάφερε διότι ο Χριστός με ένα ατράνταχτο επιχείρημα, του έβγαλε την μάσκα της υποκρισίας, λέγοντας, το επαναλαμβάνω αυτό, «τι ήθελες υποκριτά και σκληρόκαρδε άνθρωπε, να μη δώσω το ευλογημένο δροσερό νεράκι, το ζον το ύδωρ, για να θεραπευτεί αυτή η δυστυχισμένη γυναίκα, που εβασανίζετο για πολλά πολλά χρόνια, από την φοβερή αυτήν αρρώστια την οποία είχε προκαλέσει ο Σατανάς»;

Ο Κύριός μας ενώ ήταν και είναι τόσο πολύ φιλόανθρωπος, φιλάγαθος και πανάγαθος για όλους τους αμαρτωλούς, εν τούτοις Τον βλέπουμε να είναι καυστικότερος απέναντι στους υποκριτάς, τους οποίους πάντοτε δημόσια ήλεγχε και καυτηρίαζε. Είναι γνωστά τα φοβερά εκείνα «ουαί». «Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί», τα οποία μπορείτε να διαβάσετε στο εικοστό τρίτο κεφάλαιον του Ευαγγελιστού Ματθαίου. Λέγοντας λοιπόν ο Κύριος και καυτηριάζοντας τη δόλια συμπεριφορά του αρχισυναγωγού, έλαμψε η αλήθεια, και καταισχύνησαν αυτός και οι Φαρισαίοι, και όλος ο λαός γέμισε από χαρά, δοξάζοντας το Θεό για όσα είδε και άκουσε.

Και δεν ήτο η πρώτη φορά που κατεντροπιάστηκαν οι Φαρισαίοι και όλοι οι υποκριτές μαζί.

Κατεντροπιάστηκαν ακόμα οι εχθροί της αληθείας, όταν οι Γραμματείς και Φαρισαίοι έστειλαν δούλους και υπηρέτας για να συλλάβουν τον Κύριο και κείνοι, επιστρέφοντας άπρακτοι, ομολόγησαν ότι ουδέποτε ούτως ελάλησεν άνθρωπος ως ούτος ο άνθρωπος. Κατεντροπιάστηκαν όταν τον έφεραν μπροστά Του την γυναίκα τη επί μοιχεία κατειλημμένην, και Του ζήτησαν εφαρμόζοντας τον Μωσαϊκό Νόμο, να την λιθοβολήσει. Και ο Κύριος απάντησε στους υποκριτάς λέγοντας: «Ο αναμάρτητος υμών, πρώτος τον λίθον βαλλέτω επ' αυτήν».

Καταντροπιάζονται κάθε μέρα οι Φαρισαίοι, όταν ο Χριστός

παρουσία τους θεράπευε πάσης φύσεως ασθενείς, τυφλούς, χωλούς, κυλούς, παραλυτικούς, αναπήρους, λεπρούς και πολύ περισσότερον όταν ανέσταινε νεκρούς και μάλιστα τον από τετραήμερου κοιμηθέντα Λάζαρον.

Καταντροπιάστηκαν στη συνέχεια όλοι οι εχθροί του Χριστού, άρχοντες και αρχιερείς, Γραμματείς, Νομικοί και Φαρισαίοι, από την Ανάσταση του Κυρίου εκ νεκρών, την Ανάληψή Του εις τους ουρανούς, και με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος που από τότε κυβερνά την Εκκλησία, και την οδηγεί εις πάσαν την αλήθειαν.

Καταντροπιάστηκαν στη συνέχεια όσοι εδίωξαν την Εκκλησία του Χριστού, και την πότισαν στους τρεις πρώτους αιώνες με εκατομμύρια μαρτύρων, από τον τριετή Κήρυκον, μέχρι και τον εκατόν δέκα τεσσάρων ετών ιερομάρτυρα Άγιο Χαράλαμπο.

Αλλά και από τότε μέχρι σήμερα καταντροπιάστηκαν και εξακολουθούν να ντροπιάζονται από τους χιλιάδες χιλιάδων νεομάρτυρες, άντρες γυναίκες και παιδιά, πλουσίους και φτωχούς, μορφωμένους και αγραμμάτους, πρίγκιπες και αγρότες, στρατηγούς και στρατιώτες.

Και τέλος από όλους εμάς, που δίνουμε, όταν την δίνουμε, – όταν την δίνουμε -, την καλή μαρτυρία, με τη φλογερή μας πίστη και όχι τη νερόβραστη και χλιαρή, με την ανυπόκριτη αγάπη μας, και όχι τη φθονερή, με το ταπεινό μας φρόνημα και όχι το υπερήφανο, με την αληθινή μας μετάνοια και όχι τα ψευτοδάκρυα, με το ζωντανό μας παράδειγμα και όχι το πεθαμένο, και με την μετά παρρησίας ομολογία μας, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο αληθινός θεός, το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, ο Σωτήρας του κόσμου.

Γι' αυτό και άνω σχώμεν τας καρδίας.

Αδελφοί μου, όσο και αν είμαστε κυρτωμένοι, καμπουριασμένοι από το βάρος της αμαρτίας, εκείνο που μας μένει είναι να τρέξουμε στον γιατρό των ψυχών και των σωμάτων τον Χριστό, για να μας αγγίξει με τα θεϊκά Του χέρια, και κει στο εξομολογητήριο, και με το πετραχήλι του ιερέως πνευματικού να μας πει

«Παιδί μου, τέκνον μου, εικόνα μου, πλάσμα μου, απολέλυσαι της ασθενείας σου,

και εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι»,

Αμήν.

Στιγμές ζωής

Άγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Ο όσιος Γέρων Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊρακτάρης, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 μ.Χ., στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης της επαρχίας Καρυστίας. Οι γονείς του, Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και Ελένη, το γένος Αντωνίου Λάμπρου, ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής και οι γονείς, φτωχοί γεωργοί, δυσκολεύονταν να τη συντηρήσουν. Γι' αυτό ο πατέρας υποχρεώθηκε να φύγει στην Αμερική, όπου δούλεψε στην κατασκευή της διώρυγας του Παναμά.

Ο μικρός Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας. Φύλαγε πρόβατα στο βουνό και είχε παρακολουθήσει μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού, όταν αναγκάστηκε και αυτός λόγω της μεγάλης φτώχειας να πάει στη Χαλκίδα για να δουλέψει. Ήταν μόλις επτά χρονών. Εργάστηκε δύο τρία χρόνια σ' ένα κατάστημα. Μετά πήγε στον Πειραιά, όπου δούλεψε δύο χρόνια στο παντοπωλείο ενός συγγενούς.

Στα δώδεκά του χρόνια έφυγε κρυφά για το Άγιον Όρος, με τον πόθο να μιμηθεί τον Άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, τον οποίο είχε ιδιαίτερα αγαπήσει, όταν παλαιότερα είχε διαβάσει το βίο του. Η χάρις του θεού τον οδήγησε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου Καυσοκαλυβίων και στην υποταγή δύο Γερόντων, του Παντελεήμονος, ο οποίος ήταν και πνευματικός, και του Ιωαννικίου, αδελφών κατά σάρκα. Αφοσιώθηκε στους δύο Γέροντες,

που κατά κοινή ομολογία ήταν ιδιαίτερα αυστηροί, με μεγάλη αγάπη και με πνεύμα απόλυτης υπακοής.

Έγινε μοναχός σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών και πήρε το όνομα Νικήτας. Μετά από δύο χρόνια έγινε μεγαλόσχημος. Λίγο αργότερα ο Θεός του δώρισε το διορατικό χάρισμα.

Στα δεκαεννέα του χρόνια ο Γέροντας αρρώστησε πολύ σοβαρά, γεγονός που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει οριστικά το Άγιον Όρος. Επέστρεψε τότε στην Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στη Μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών. Ένα χρόνο αργότερα, το έτος 1926 μ.Χ., σε ηλικία είκοσι ετών, χειροτονήθηκε ιερέας στον Άγιο Χαραλάμπο Κύμης από τον Πορφύριο Γ΄, Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος. Στα είκοσι δύο του έγινε πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης. Για ένα διάστημα εργάστηκε ως εφημέριος στους Τσακαίους, χωριό της Εύβοιας.

Στην Εύβοια, στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους, έζησε δώδεκα χρόνια, διακονώντας τους ανθρώπους ως πνευματικός και εξολόγος, και τρία χρόνια στην Άνω Βάθεια, στην εγκαταλελειμμένη Μονή του Αγίου Νικολάου.

Το 1940 μ.Χ., παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο Γέροντας Πορφύριος εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου ανέλαβε καθήκοντα εφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών. Όπως ο ίδιος έλεγε, έζησε εκεί τριάντα τρία χρόνια σαν μία μέρα, ασκώντας ακαταπόνητα το πνευματικό έργο και ανακουφίζοντας τον πόνο και την ασθένεια των ανθρώπων.

Από το 1955 μ.Χ. είχε εγκατασταθεί στα Καλλίσια, όπου είχε μισθώσει από την Ιερά Μονή Πεντέλης το εκεί ευρισκόμενο μονύδριο του Αγίου Νικολάου με την αγροτική περιοχή που το περιέβαλλε, την οποία καλλιεργούσε με μεγάλη επιμέλεια. Εδώ, παράλληλα εξασκούσε το πλούσιο πνευματικό του έργο.

Το καλοκαίρι του 1979 μ.Χ., εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Εκεί ζούσε στην αρχή σε ένα τροχόσπιτο κάτω από ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες και μετά σε

ένα απέριττο κελλάκι από τσιμεντόλιθους, όπου και υπέμενε αγόγγυστα τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του. Το 1984 μ.Χ. μεταφέρθηκε σε κτίσμα του υπό ανέγερση μοναστηριού, για την ολοκλήρωση του οποίου ο Γέροντας, παρόλο που ήταν πολύ άρρωστος και τυφλός, εργαζόταν ακατάπαυστα και ακαταπόνητα. Με τη θεμελίωση του Καθολικού της Μονής Μεταμορφώσεως, στις 26 Φεβρουαρίου 1990 μ.Χ., αξιώθηκε να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του άρχισε να προετοιμάζεται για την κοίμησή του. Επιθυμούσε να αποσυρθεί στο Άγιον Όρος, στα αγαπημένα του Καυσοκαλύβια, όπου μυστικά και αθόρυβα, όπως έζησε, θα έδιδε την ψυχή του στο Νυμφίο της. Πολλές φορές τον άκουσαν να λέει: «Επιδιώκω και τώρα που εγήρασα να πάω και να πεθάνω εκεί πάνω».

Πράγματι, τον Ιούνιο του 1991 μ.Χ., προαισθανόμενος το τέλος του, και μη θέλοντας να κηδευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια και στις 4:31' το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991 μ.Χ. παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο, που τόσο αγάπησε στη ζωή του.

Τα τελευταία λόγια που ακούστηκαν από το στόμα του ήταν από την αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε: «ΐνα ὡσιν ἔν».

Στην αγιοκατάταξη του Γέροντος Πορφυρίου προχώρησε η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατά την συνεδρίαση της 27ης Νοεμβρίου 2013 μ.Χ., υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο.

Τα κύρια χαρακτηριστικά του

Τα κύρια χαρακτηριστικά του Γέροντος Πορφυρίου σε όλη τη ζωή του ήταν η άκρα ταπείνωσή του, η τέλεια αγάπη του στον Χριστό και τον συνάνθρωπο, η αίσθηση του ότι ανήκει στην Εκκλησία, με μία απόλυτη υπακοή σ' αυτήν εν Χριστώ και με μία απόλυτη ενότητα με όλους και η βίωση της αθανασίας και της ελευθερίας

από τον φόβο και την κόλαση από αυτή εδώ τη ζωή. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν η αγόγγυστη υπομονή του στους αφόρητους πόνους, η σοφή διάκρισή του, η ασύλληπτη διόρασή του, η απέραντη φιλομάθειά του, η εκπληκτική ευρύτητα των γνώσεων του που ήταν καρπός της Χάρης και δώρο Θεού και όχι αποτέλεσμα σπουδής, η ανεξάντλητη φιλοπονία και εργατικότητα του, η αδιάλειπτη ταπεινή και για τον λόγο αυτόν αποτελεσματική προσευχή του, το ακραιφνώς ορθόδοξο, αλλά όχι φανατικό φρόνημά του, οι επιτυχείς συμβουλές του, η πολυμέρεια των διδαχών του, η βαθύτατη ευλάβειά του, το ιεροπρεπέστατο των ακολουθιών που τελούσε, και η μεγάλη φροντίδα του να κρατηθεί μυστική η εκτεταμένη προσφορά του.

Τα ουσιώδη

Προσπαθώντας να εμβαθύνουμε στα ουσιώδη στοιχεία που συγκροτούσαν την προσωπικότητα του Γέροντος Πορφυρίου καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι αυτά ήταν: πρώτον, η ένταξή του στην Εκκλησία κατά έναν ουσιαστικό και όχι τυπικό τρόπο, δεύτερον, η απέραντη αγάπη του στον Χριστό και δι' Αυτού στον συνάνθρωπο, που συνοδευόταν από αγία ταπείνωση, τρίτον, η βίωση της εν Χριστώ μυστικής χαράς και τέταρτον η βίωση της εν Χριστώ αθανασίας.

α) Η ένταξη στην Εκκλησία

Ο Γέρων Πορφύριος έλεγε μαζί με όλους τους Αγίους ότι ο Χριστός πρέπει να είναι μέσα στην Εκκλησία. Αυτό σημαίνει ενωμένος με τον Χριστό και με όλους τους ανθρώπους του Χριστού και προπαντός με τον αρχιερέα Του, που επέχει τόπο και τύπο Χριστού. Αλλά αυτό, το να είναι κανείς μέσα στην Εκκλησία δεν είναι κάτι τυπικό. Αυτό άλλωστε πρέπει να σημαίνει η διαθήκη του, στην οποία μας εύχεται να μπούμε στην επίγεια άκτιστη Εκκλησία του Θεού, παρ' όλον που επιφανειακά σκεπτόμενοι θα του απαντούσαμε ότι είμαστε ήδη στην Εκκλησία, αφού είμαστε βαπτισμένοι.

Πράγματι είμεθα μέσα στην Εκκλησία, αλλά τόσο μόνο όσο είναι μέσα στην Ελλάδα ο ξένος ταξιδιώτης που πέρασε τα σύνορα της κατά ένα-δύο βήματα. Αυτός, αν και είναι στην Ελλάδα τυπικά

και ουσιαστικά και μπορεί να ταξιδέψει παντού σ' αυτήν και να τη γνωρίσει όλη, όμως είναι σαν να μην είναι, αφού μόνο δυο βήματα πέρασε στο έδαφός της και τίποτε δεν ξέρει ακόμη από Ελλάδα. Έτσι και ο Χριστιανός που μια φορά πέρασε την πόρτα της Εκκλησίας και μπήκε μέσα σ' αυτήν, είναι ουσιαστικά σαν να μην μπήκε, άμα δεν προχωράει διαρκώς βαθύτατα σ' αυτήν μέχρι να φθάσει στον θρόνο του Θεού.

Ο Γέροντας είχε δει στην πράξη ότι η Χάρη του Θεού ενεργεί μέσα στην Εκκλησία, ότι οι πιστοί πρέπει να είναι μεταξύ τους ενωμένοι σαν ένα σώμα, το σώμα του Χριστού, ότι κανείς δεν μπορεί να σωθεί όταν ζητά μόνο την ατομική του σωτηρία, ότι η ενότητα ως αίτημα, πόθος και βίωμα του πιστού είναι βασικό στοιχείο της Εκκλησίας και προϋπόθεση της σωτηρίας και ότι η αγάπη, που ωθεί την ψυχή στην ενότητα, είναι απαραίτητη, για να μπει κανείς στην κοινότητα που συνιστά την επίγεια άκτιστη Εκκλησία και να σωθεί εκεί.

β) Η αγάπη

Η κινητήρια δύναμη για τη δημιουργία συμμετοχών στην ύπαρξη και στη χαρά, για τη μετάδοση της ζωής, είναι η αγάπη. Αυτός που σκέπτεται ότι ο νέος άνθρωπος θα του στερήσει κάτι από την άνεσή του και τη χαρά του δεν σκέπτεται όπως ο Θεός, ο οποίος δημιούργησε το ανθρώπινο Γένος, παρ' όλον ότι αυτό Τον παρεπείκρανε (ανθρωποπαθώς μιλώντας). Η μόνη διάθεση, λοιπόν, που αρμόζει σε ανθρώπους πλασμένους εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού, είναι η αγάπη, δηλαδή το άνοιγμα της καρδιάς στο άλλο πρόσωπο, στο Σύ του Θεού και στο σύ του συνανθρώπου.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους προσπαθεί η Εκκλησία να πείσει τους ανθρώπους να βαδίσουν στον σωστό δρόμο. Όμως ο βασιλικός δρόμος της ευαίσθητης, ποιητικής και ευγενικής ψυχής που σου υπεδείκνυε ο Γέρων Πορφύριος είναι ο δρόμος της αγάπης, του θείου έρωτα προς τον Ιησού Χριστό και η ανιδιοτέλεια, δηλαδή η αδιαφορία για το αν η αγάπη σου στον Χριστό συνεπάγεται χαρές ή οδύνες. Είναι δρόμος γεμάτος αρχοντιά και ανωτερότητα, χωρίς μιζέριες, υπολογισμούς και φόβους, λεβέντικος και άξιος του θείου μεγαλείου και της

απόλυτης εμπιστοσύνης στη φιλική διάθεση του Χριστού που μας αγαπά.

Αυτό συνεπάγεται και μία ωραία μεθόδευση του πνευματικού αγώνα του χριστιανού, την οποία συχνά-πυκνά και με πολλά παραδείγματα ανέπτυξε. Ας θυμηθούμε μερικά:

– Όταν είσαι σ' ένα κατασκότεινο δωμάτιο, μη χτυπάς το σκοτάδι για να το διώξεις. Δεν φεύγει έτσι. Άνοιξε το παράθυρο στο φως, δηλαδή δώσου στην αγάπη του Χριστού και τότε χωρίς κόπο φεύγει το σκοτάδι.

– Όταν έρχεται ο κακός λογισμός, η μελαγχολική σκέψη, ο φόβος, ο πειρασμός να σε καταλάβει, μην πολεμάς μαζί τους να τα διώξεις. Άνοιξε τα χέρια σου στην αγάπη του Χριστού και σε παίρνει στην αγκαλιά του και χάνονται αυτά μόνα τους.

– Όταν ο κήπος της ψυχής σου είναι γεμάτος αγκάθια (πάθη), μην προσπαθείς να τα ξεριζώσεις και βρίσκεσαι διαρκώς τραυματισμένος και μολυσμένος από την ασχολία σου μαζί τους. Δώσε όλη τη δύναμη σου στα λουλούδια της ψυχής σου, πότισέ τα, και τότε τ' αγκάθια θα ξεραθούν μόνα τους. Και το καλύτερο λουλούδι είναι η αγάπη σου στον Χριστό. Αν ποτίσεις αυτήν και αναπτυχθεί, όλα τα αγκάθια μαραίνονται.

γ) Η χαρά

Ο Γέρων Πορφύριος αγαπούσε όλους με την αγάπη του Χριστού που είναι μοναδική για τον καθένα. Αλλά η πλούσια καρδιά του Χριστού και όσων ομοιώθηκαν μ' Αυτόν, μπορεί ν' αγαπά με μοναδικό τρόπο τον κάθε άνθρωπο, που είναι εικόνα του αγαπημένου Χριστού. Και η αγάπη αυτή ελκύει τη θεία Χάρη, που επιπίπτει στον αγαπώντα σαν χαρά μεγάλη και ανεξάντλητη. Αυτός που αγαπά είναι χαρούμενος, γιατί η αγάπη είναι δόσιμο και το δόσιμο συνεπάγεται τη μακαριότητα, όπως είπε ο Κύριος («μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν», Πράξ. 20,35). Έτσι ζούσε ο Γέροντας στη χαρά που κανείς, ούτε οι πόνοι ούτε οι θλίψεις, δεν αφαιρεί από εκείνον που είναι δοσμένος στην αγάπη του Χριστού. Ο Γέροντας Πορφύριος, ζώντας μέσα στην αγάπη του Χριστού είχε διαπιστώσει εμπειρικά αυτό που γράφει ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής: «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν

φόβον» (Α΄ Ίω. 4,18) και γι΄ αυτό λέει σε μια ηχογραφημένη συνομιλία του με έμφαση και με γεμάτη πραότητα βεβαιότητα «Ο φίλος, ο αδελφός (ο Χριστός)...! Πώς το φωνάζει αυτό όμως...! και πόσο...! Τί βάθος κρύβεται μέσα σ΄ αυτό...! Πολύ βάθος! Δηλαδή είναι το θάρρος. Δεν θέλει τον φόβο ο Χριστός, δεν τότε θέλει τον φόβο!»

δ) Η αθανασία

Η νίκη πάνω στον θάνατο, η αίσθηση και η βεβαιότητα της αθανασίας είναι ένα βίωμα κοινό σε όλους τους Αγίους και στον Γέροντα Πορφύριο. Λέγει στην προαναφερθείσα ηχογραφημένη συνομιλία του: «Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν΄ αγαπήσει τον Χριστό, κι όταν αγαπήσει τον Χριστό απαλλάσσεται από τον διάβολο, από την κόλαση και από τον θάνατο». Δεν είναι αυτά λόγια ειπωμένα από κάποιον που συνέλαβε αυτή την αλήθεια με τη σκέψη του. Είναι λόγια βγαλμένα από ένα αληθινό προσωπικό βίωμα και γι΄ αυτό έχουν την αξία μαρτυρίας αυτόπτη μάρτυρα. Δεν αλλάζει το πράγμα από το γεγονός ότι ο Γέροντας Πορφύριος από ταπείνωση και βαθιά αίσθηση της ανθρωπίνης ασθένειάς μας λέγει ότι δεν έχει φθάσει σε αυτή την κατάσταση. Μάλλον ενισχύεται η αξιοπιστία του, διότι δεν είναι πλέον ένας που νομίζει ότι έφθασε κάπου. «Δεν έχω φθάσει, αυτό ζητάω, αυτό θέλω. Και στη σιωπή μου και παντού προσπαθώ να ζήσω σ΄ αυτά. Δεν τα ζω όμως, ...προσπαθώ. Δηλαδή, πως να σου πω, πως να σας πώ; Δεν έχω πάει σ΄ ένα μέρος, έτσι... ή πήγα μια φορά, το είδα, τώρα δεν είμαι εκεί, αλλά το θυμάμαι, το λαχταράω, το θέλω. Να τώρα, αυτή τη στιγμή, αύριο, μεθαύριο, κάθε στιγμή μούρχεται και το θέλω. Θέλω να πάω εκεί, το ζητάω. Δεν είμαι όμως εκεί... Ναι, αλλά ζω μέσα σ΄ αυτή την προσπάθεια...»

Βεβαιοί ο Άγιος Γρηγόριος ότι το ευρείν τον θεόν έγκειται εις το αεί Αυτόν ζητείν. Δεν υπάρχει καλύτερη και εγκυρότερη επιβεβαίωση ότι ο Γέρον Πορφύριος βρήκε τον θεό, και ότι ο δρόμος της αγάπης που μας υποδεικνύει είναι ο συντομότερος, ο ασφαλέστερος και ο καλύτερος για να μας βρει και μας ο θεός και να περιμαζέψει τον καθένα μας, σαν το ένα απολωλός πρόβατο, με χαρά και με αγάπη και να μας οδηγήσει από αυτήν

εδώ τη ζωή στην επίγεια άκτιστη Εκκλησία Του, που είναι χώρα αγάπης, χαράς, ειρήνης και αθανασίας.

Επιστολή Γέροντος Πορφυρίου προς τα πνευματικά του παιδιά

«Αγαπητά πνευματικά μου παιδιά.

Τώρα που ακόμα έχω τας φρένας μου σώας θέλω να σας πω μερικές συμβουλές. Από μικρό παιδί όλο στις αμαρτίες ήμουν. Και όταν με έστειλε η μητέρα μου να φυλάξω τα ζώα στο βουνό, γιατί ο πατέρας μου, επειδή ήμασταν φτωχοί είχε πάει στην Αμερική για να εργαστεί στην διώρυγα του Παναμά, για εμάς τα παιδιά του, εκεί, που έβοσκα τα ζώα συλλαβιστά διάβαζα τον βίο του αγίου Ιωάννου του Καλλυβίτου και πάρα πολύ αγάπησα τον Άγιο Ιωάννη και έκανα πάρα πολλές προσευχές σαν μικρό παιδί που ήμουν 12-15 χρονών δεν θυμάμαι ακριβώς καλά και θέλοντας να τον μιμηθώ με πολύ αγώνα έφυγα από τους γονείς μου κρυφά και ήλθα στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους και υποτάκτηκα σε δυο γερωντάδες αυταδέλφους τον Παντελεήμονα και τον Ιωαννίκιο. Μου έτυχε να είναι πολύ ευσεβείς και ενάρετοι και τους αγάπησα πάρα πολύ και γι' αυτό με την ευχή τους τους έκανα άκρα υπακοή. Αυτό με βοήθησε πάρα πολύ, αισθάνθηκα και μεγάλη αγάπη και προς τον θεό και πέρασα πάρα πολύ καλά. Αλλά, κατά παραχώρηση του θεού, για τις αμαρτίες μου αρρώστησα πολύ και οι Γερωντάδες μου μου είπαν να πάω στους γονείς μου στο χωριό μου εις τον Άγιον Ιωάννη Ευβοίας. Και ενώ από μικρό παιδί είχα κάνει πολλές αμαρτίες όταν ξαναπήγα στον κόσμο συνέχισα τις αμαρτίες οι οποίες μέχρι και σήμερα έγιναν πάρα πολλές. Ο κόσμος όμως με πήρε από καλό και όλοι φωνάζουνε ότι είμαι άγιος. Εγώ όμως αισθάνομαι ότι είμαι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου. Όσα ενθυμόμουν βεβαίως τα εξομολογήθηκα, αλλά γνωρίζω ότι γι αυτά που εξομολογήθηκα με συγχώρησε ο θεός, αλλ' όμως τώρα έχω ένα συναίσθημα ότι και τα πνευματικά μου αμαρτήματα είναι πάρα πολλά και παρακαλώ όσοι με έχετε γνωρίσει να κάνετε προσευχή για μένα διότι και εγώ όταν ζούσα πολύ ταπεινά έκανα προσευχή για σας, αλλ' όμως τώρα που θα πάω για τον ουρανό έχω το συναίσθημα ότι ο θεός θα μου πεί: τι θέλεις εσύ εδώ; Εγώ ένα έχω να του πω. Δεν είμαι άξιος Κύριε

για εδώ, αλλ' ότι θέλει η αγάπη σου ας κάμει για μένα. Από εκεί και πέρα δεν ξέρω τι θα γίνει. Επιθυμώ όμως να ενεργήσει η αγάπη του Θεού. Και πάντα εύχομαι τα πνευματικά μου παιδιά να αγαπήσουν το Θεό, που είναι το πάν, για να μας αξιώσει να μπούμε στην επίγειο άκτιστο εκκλησία του. Γιατί από εδώ πρέπει να αρχίσουμε. Εγώ πάντα είχα την προσπάθεια να προσεύχομαι και να διαβάζω τους Ύμνους της Εκκλησίας, την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Εγώ προσπάθησα με τη χάρη του Θεού να πλησιάσω τον Θεό και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Παρακαλώ όλους σας να με συγχωρέσετε για ότι σας στεναχώρησα.

Ιερομόναχος Πορφύριος

Εν Καυσοκαλυβίοις τη 4/7 Ιουνίου 1991»

**Όσιος Πορφύριος ο
Καυσοκαλυβίτης (Σύντομος
Βίος)**

ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

«Ο Χριστός είναι φίλος και τὸ φανάρι:

«Σὰς ἔχω φίλους, βρέ δὲν τὸ

καταλαβαίνετε; Εἴμαστε ἀδελφια.

Βρέ, ἐγὼ δὲν βαστάω τὴν κόλαση στὰ

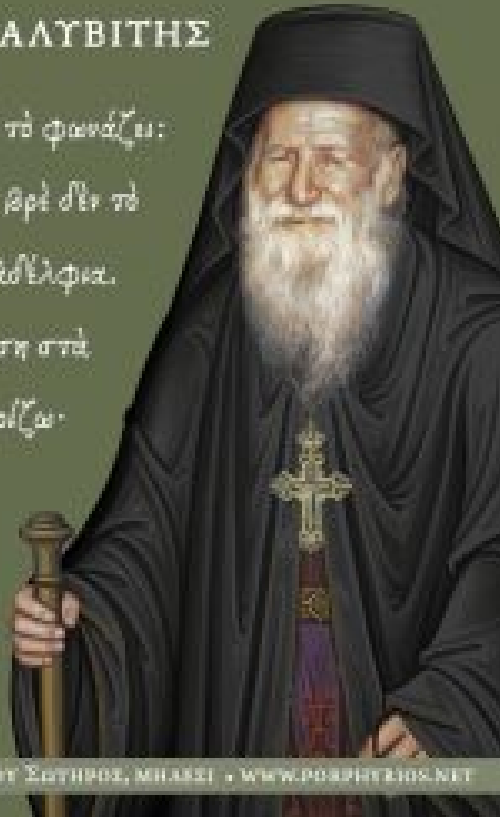
χέρια, δὲν σὰς φοβιρίζω·

σὰς ἀγαπάω!»

«Αγαπήσατε τὸν Χριστόν

καὶ μηδὲν προτιμήσατε τῆς

Ἀγάπης Αὐτοῦ».

ΓΕΡΟΝ ΗΓΕΤΑΕΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ, ΜΗΛΑΣΣΙ • WWW.PORPHYRIOS.NET

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰχνηλάτης τῶν πάλαι πατέρων γέγονας, Ἁγιωνύμου τοῦ Ὁρους ἀσκήσας Σκήτη σεπτῆ, Τριάδος τῆς Ζωαρχικῆς, τῶν Καυσοκαλυβίων, ἄβυσσος θείων δωρεῶν, λυτὴρ δεινῶν ἀσθενειῶν, ἐδείχθης ὦ θεοφόρε. Πορφύριε οἰκουμένης, πάσης, ποιμὴν ἡμῶν καὶ στήριγμα.

Ἄτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

(ὑπὸ Εὐαγγέλου Καραδήμου)

Τῆς Εὐβοίας τὸν γόνον, Οἰκουμένης ἀγλάϊσμα (πρῶτη γραφή: πανελλήνων τὸν Γέροντα), τῆς θεολογίας τὸν μύστην καὶ Χριστοῦ φίλον γνήσιον, Πορφύριον τιμήσωμεν, πιστοί, τὸν πλήρη χαρισμάτων ἐκ παιδός. Δαιμονῶντας γὰρ λυτροῦται, καὶ ἀσθενεῖς ἰᾶται πίστει κρίζοντας· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σε ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ

Ο όσιος Γέρων Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊρακτάρης, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 μ.Χ., στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης της επαρχίας Καρυστίας. Οι γονείς του, Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και Ελένη, το γένος Αντωνίου Λάμπρου, ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής και οι γονείς, φτωχοί γεωργοί, δυσκολεύονταν να τη συντηρήσουν. Γι' αυτό ο πατέρας υποχρεώθηκε να φύγει στην Αμερική, όπου δούλεψε στην κατασκευή της διώρυγας του Παναμά.

Ο μικρός Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας. Φύλαγε πρόβατα στο βουνό και είχε παρακολουθήσει μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού, όταν αναγκάστηκε και αυτός λόγω της μεγάλης φτώχειας να πάει στη Χαλκίδα για να δουλέψει. Ήταν μόλις επτά χρονών. Εργάστηκε δύο τρία χρόνια σ' ένα κατάστημα. Μετά πήγε στον Πειραιά, όπου δούλεψε δύο χρόνια στο παντοπωλείο ενός συγγενούς.

Στα δώδεκά του χρόνια έφυγε κρυφά για το Άγιον Όρος, με τον πόθο να μιμηθεί τον Άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, τον οποίο είχε ιδιαίτερα αγαπήσει, όταν παλαιότερα είχε διαβάσει το βίο του. Η χάρις του θεού τον οδήγησε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου Κουσοκαλυβίων και στην υποταγή δύο Γερόντων, του Παντελεήμονος, ο οποίος ήταν και πνευματικός, και του Ιωαννικίου, αδελφών κατά σάρκα. Αφοσιώθηκε στους δύο Γέροντες, που κατά κοινή ομολογία ήταν ιδιαίτερα αυστηροί, με μεγάλη αγάπη και με πνεύμα απόλυτης υπακοής.

Έγινε μοναχός σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών και πήρε το όνομα Νικήτας. Μετά από δύο χρόνια έγινε μεγαλόσχημος. Λίγο αργότερα ο θεός του δώρισε το διορατικό χάρισμα.

Στα δεκαεννέα του χρόνια ο Γέροντας αρρώστησε πολύ σοβαρά,

γεγονός που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει οριστικά το Άγιον Όρος. Επέστρεψε τότε στην Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στη Μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών. Ένα χρόνο αργότερα, το έτος 1926 μ.Χ., σε ηλικία είκοσι ετών, χειροτονήθηκε ιερέας στον Άγιο Χαραλάμπο Κύμης από τον Πορφύριο Γ΄, Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος. Στα είκοσι δύο του έγινε πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης. Για ένα διάστημα εργάστηκε ως εφημέριος στους Τσακαίους, χωριό της Εύβοιας.

Στην Εύβοια, στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους, έζησε δώδεκα χρόνια, διακονώντας τους ανθρώπους ως πνευματικός και εξομολόγος, και τρία χρόνια στην Άνω Βάθεια, στην εγκαταλελειμμένη Μονή του Αγίου Νικολάου.

Το 1940 μ.Χ., παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ο Γέροντας Πορφύριος εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου ανέλαβε καθήκοντα εφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών. Όπως ο ίδιος έλεγε, έζησε εκεί τριάντα τρία χρόνια σαν μία μέρα, ασκώντας ακαταπόνητα το πνευματικό έργο και ανακουφίζοντας τον πόνο και την ασθένεια των ανθρώπων.

Από το 1955 μ.Χ. είχε εγκατασταθεί στα Καλλίσια, όπου είχε μισθώσει από την Ιερά Μονή Πεντέλης το εκεί ευρισκόμενο μονύδριο του Αγίου Νικολάου με την αγροτική περιοχή που το περιέβαλλε, την οποία καλλιεργούσε με μεγάλη επιμέλεια. Εδώ, παράλληλα εξασκούσε το πλούσιο πνευματικό του έργο.

Το καλοκαίρι του 1979 μ.Χ., εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Εκεί ζούσε στην αρχή σε ένα τροχόσπιτο κάτω από ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες και μετά σε ένα απέριττο κελλάκι από τσιμεντόλιθους, όπου και υπέμενε αγόγγυστα τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του. Το 1984 μ.Χ. μεταφέρθηκε σε κτίσμα του υπό ανέγερση μοναστηριού, για την ολοκλήρωση του οποίου ο Γέροντας, παρόλο που ήταν πολύ άρρωστος και τυφλός, εργαζόταν ακατάπαυστα και ακαταπόνητα. Με τη θεμελίωση του Καθολικού της Μονής Μεταμορφώσεως, στις 26 Φεβρουαρίου 1990 μ.Χ., αξιώθηκε να δει το όνειρό του να

γίνεται πραγματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του άρχισε να προετοιμάζεται για την κοίμησή του. Επιθυμούσε να αποσυρθεί στο Άγιον Όρος, στα αγαπημένα του Καυσοκαλύβια, όπου μυστικά και αθόρυβα, όπως έζησε, θα έδιδε την ψυχή του στο Νυμφίο της. Πολλές φορές τον άκουσαν να λέει: «Επιδιώκω και τώρα που εγήρασα να πάω και να πεθάνω εκεί πάνω».

Πράγματι, τον Ιούνιο του 1991 μ.Χ., προαισθανόμενος το τέλος του, και μη θέλοντας να κηρευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια και στις 4:31' το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991 μ.Χ. παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο, που τόσο αγάπησε στη ζωή του.

Τα τελευταία λόγια που ακούστηκαν από το στόμα του ήταν από την αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε: «ἵνα ὦσιν ἔν».

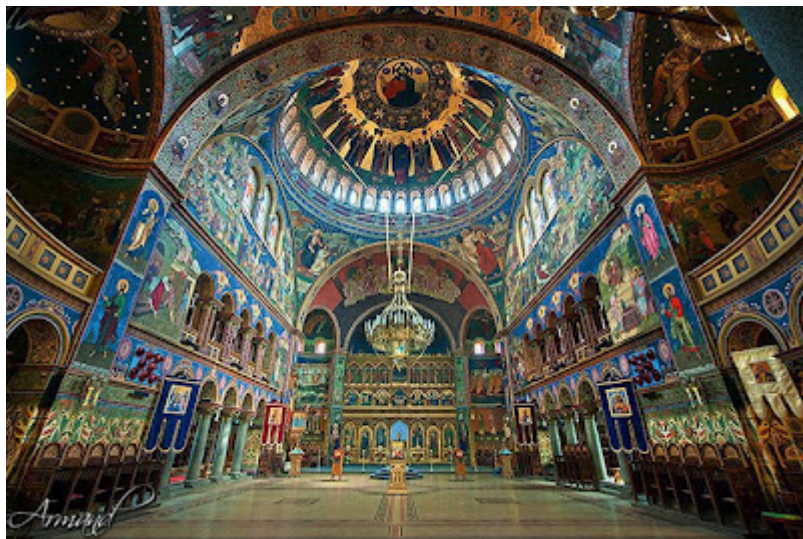
Στην αγιοκατάταξη του Γέροντος Πορφυρίου προχώρησε η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατά την συνεδρίαση της 27ης Νοεμβρίου 2013 μ.Χ., υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο.

Πηγή κειμένου : [Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Στο παρακάτω βίντεο της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας μπορείτε να δείτε ενα αφιέρωμα στον βίο του Οσίου Πορφυρίου, με αποσπάσματα από ομιλίες του οσίου Πορφυρίου.

Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις

δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἔστιν

Ἡ προσευχή ὡς πνευματικὴ καὶ λειτουργικὴ λατρεία. Κυριακὴ ΙΓ΄ Λουκά. Ομιλίες π. Στεφάνου Αναγνωστοπούλου

(...ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἔστιν.)

Στην πνευματικὴ λατρεία ἀδελφοί μου, «τα ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἐστί».

Ὅταν ὁ ἱερεὺς χριστιανοί μου εἰσέρχεται στο ναό, εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, λέγει μυστικά, ἀπὸ μέσα τοῦ ἡ ψιθυριστά, «εἰσελεύσομαι Κύριε εἰς τὸν οἶκόν σου» ἢ «εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ προσκυνήσω ἐν αὐτῷ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱόν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴ μία ἐν Τριάδι θεότητα, τὸν φόβον σου».

Καὶ τότε ἀν εἶναι ἔτοιμος, ἀγνός καὶ καθαρός, καὶ τὸ θέλει καὶ ὁ θεός, πληροῦται ἀπὸ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ουδέποτε ὅμως αὐτὴ ἡ κατάστασις, ἀποκαλύπτεται καὶ φανεροῦται στὸν πλησίον. Εἶναι μία ἐσωτερικὴ υπόθεσις τῆς ψυχῆς τοῦ μέλλοντος ἱερέως νὰ λειτουργήσῃ ἢ νὰ τελέσῃ μία ἄλφα ἀκολουθία.

Καὶ σεῖς ὅμως ὅλοι, ὅταν εἰσέρχεσθε στὸν ἱερό ναό, ὅταν παρακολουθεῖτε τὸ μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας με προσοχὴ καὶ προσευχὴ καὶ ὅταν τέλος ἀρχίζει ἡ θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν, εἴτε εσεῖς κοινωνήσετε εἴτε ὄχι, πρέπει μέσα στὴν καρδιά σας νὰ στήνεται οὐράνιον πανηγύρι, οὐράνιον λαμπρὸ πανηγύρι θείας ευφροσύνης. Πρέπει καὶ σεῖς νὰ βιώνετε τὴν θεία

Χάρη.

Με ένα παράδοξο άνοιγμα της ψυχής σας, που να αγκαλιάζει όλο το πλήρωμα του εκκλησιάσματος. Όλα γύρω σας και μέσα σας, οφείλουν να λάμπουν δια Πνεύματος Αγίου από φώς ουράνιο. Να είναι δηλαδή τρόπον τινά γιορτινά, λαμπροφόρα, χαρούμενα, Αναστάσιμα, Πασχαλινά, – είναι όμως;

Δυστυχώς μέσα μας τα πάντα είναι ζαρωμένα και αδιάφορα. Μας διακρίνει μιζέρια, κακομοιριά και αφηρημάδες πολλές. Και τις περισσότερες φορές στη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, πολλοί από μας χαζεύουν, άλλοι κάνουν παράπονα, άλλοι μιλούν, και άλλοι κατακρίνουν.

Αλλά και να όμως, που υπάρχουν οι ευλογημένες εξαιρέσεις όπου μερικές ψυχές είτε από σας είτε από άλλους ναούς, αισθάνονται την ευλογία του Θεού να πλημμυρίζουν τα διανοήματά τους, τις σκέψεις τους, τις αισθήσεις τους, και να τους χαριτώνει αυτή η ευλογία ψυχοσωματικά.

Και για όσες ψυχές κεκοιμημένων, τυχόν, προσευχήθηκαν πριν από λίγο στο «Άξιον Εστί», τις αισθάνονται κοντά τους, δίπλα τους, μέσα τους, και όταν προσέρχονται στη θεία Κοινωνία, στη θεία Μετάληψη, στη θεία Μεταλαβιά, να το πούμε απλά, ενώνονται πνευματικά μαζί τους, και όχι μόνον με τους κεκοιμημένους, αλλά και με όλο το εκκλησίασμα και με όλους τους Ορθοδόξους Χριστιανούς του σύμπαντος κόσμου, γνωστούς και αγνώστους, φίλους και εχθρούς, συγγενείς και γείτονες, για να τραφούν όλοι, και μείς μαζί τους, και γω μαζί σας, απ' τον Άρτον της Ζωής, από τον Ιησούν Χριστόν ΜΕ τον Χριστόν!..

Είναι ο προσφέρων και ο προσφερόμενος, ο θύτης και το θύμα, το Εσφαγμένον Αρνίον, ο Σωτήρ ημών, ο Ιησούς Χριστός. Είναι αυτός που είπε και διαβεβαίωσε στο σημερινό του Ευαγγελικό Ανάγνωσμα ότι «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί».

Λίγο πρίν, στον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, έγινε ένας γάμος λαμπρός και ουράνιος. Κρίμα αν δεν τον αντιληφθήκαμε. Και πιο πολύ κρίμα αν δεν τον πήραμε είδηση. Και μεγαλύτερο ακόμα το κρίμα αν δεν το είδαμε με τα μάτια της ψυχής μας.

Και όμως έγινε, μέσα από την αναίμακτη θυσία, μέσα από τη θεία

Προσφορά, το Πανάγιον Πνεύμα, μας ένωσε μαζί με τον Χριστό. Δηλαδή η ψυχή μας, ως άλλη νύμφη ενώθηκε μέσα, στη νυφική παστάδα της κεκαθαρμένης και τεταπεινωμένης καρδιάς μας, μετά του Νυμφίου Ιησού Χριστού. Και να, η μυστική ένωση, και να ο πνευματικός γάμος, και να το λαμπρό πανηγύρι, το ουράνιο, το γεμάτο φώς.

Και τώρα βέβαια πολύ δικαιολογημένα, όλοι εμείς που είμεθα αμαρτωλοί και λογοκρατούμενοι, θα ρωτήσουμε «μα είναι δυνατόν να γίνονται αυτά τα πράγματα σήμερα και σε κάθε θεία Λειτουργία»;

Σας απαντώ, με τα λόγια του Κυρίου. «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω θεώ εστί».

Για κείνον τον χριστιανό αδελφοί μου, που αγαπά το θεόν εξ όλης ψυχής, και καρδιάς και ισχύος και διανοίας είναι όλα δυνατά. Και η αγάπη μας αυτή, εξ όλης ψυχής και καρδιάς και ισχύος, και διανοίας αποδεικνύεται

– πρώτον, από τις θυσίες που κάνουμε για να κόψουμε το αμαρτωλό θέλημά μας, κάνοντας υπακοή στις Ευαγγελικές προτροπές και εντολές του Κυρίου,

– δεύτερον φανερώνεται από την απόλυτη πίστη που έχουμε προς Αυτόν, αφού πάντα δυνατά τω πιστεύοντι. Και αν έχουμε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, τότε μετακινούμε όρη, δηλαδή μετακινούμε τα βουνά των παθών μας, και να το θαύμα, και

– τρίτον αποκαλύπτεται από την προσευχή που κάνουμε, από την ποιότητα της προσευχής που έχουμε, από το είδος της πνευματικής μας λατρείας στη θεία Λειτουργία, από τη λαχτάρα μας για τη θεία Κοινωνία, από τη δίψα μας για μελέτη του λόγου του θεού και ιδιαιτέρως της Καινής Διαθήκης.

Πότε θα έλθει η Κυριακή για να κοινωνήσω; Πότε θάρθει; Πότε και πώς θα κλέψω σήμερα μια ώρα για να διαβάσω το Ευαγγέλιο; Αχ, να μην τελείωνε αυτό το βράδυ η προσευχή! Να μην τελείωνε

— · — · — · — ·

Διψά η ψυχή μου Χριστέ για το όνομά Σου. Πεινά η καρδούλα μου για την ευχούλα, για το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», διότι έτσι μόνον έχουμε αίσθηση της ζωντανής παρουσίας του θεού και μέσα μας, και γύρω μας και σε όλη την φύση.

Η πνευματική προσευχή είναι δώρο, δώρο που μας εδόθη από το

έλεος και την αγάπη του θεού, και οφείλομε αυτό το δώρο να το φυλάξουμε, να το αξιοποιήσουμε, να το καλλιεργήσουμε. Αυτό το δώρο μας ενώνει με τον θεόν, φωτίζει αυτό το δώρο τον σκοτισμένο μας νου. Δυναμώνει την ασθενική μας θέληση, δώρο που κάνει θαύματα. Δεν θα το περιφρονήσουμε αυτό το δώρο. Δεν θα το κρύψουμε στη γη. Δεν θα το πετάξουμε πολύ περισσότερο στη λάσπη της αμαρτίας.

Η αληθινή προσευχή χριστιανοί μου, είναι πνευματική λατρεία μας, μέσα από την οποία αποκαλύπτεται η σχέση μας με τον θεόν. Με εχθρικό τρόπο σχετίζεται ο άνθρωπος προς τον θεόν, που είναι πολέμιος και βλάσφημος της Εκκλησίας μας. Με αλλοπρόσαλλο επίσης τρόπο, σχετίζεται προς τον θεόν ο χριστιανός εκείνος, που είναι αδιάφορος για την σωτηρία του. Και με απαράδεκτο πάλι τρόπο, σχετίζεται προς τον θεόν εκείνος ο χριστιανός που θέλει να έχει σχέσεις μαζί του, με ένα είδος συναλλαγής καθαρά εμπορικές.

«Έκανα σήμερα κάποιο καλό; Αντάμειψέ με! Είπα ένα «Πάτερ ημών»; Λύσε μου τα προβλήματα. Πέταξα μια ελεημοσύνη, έτσι, και μάλιστα φανερά, στρώσε τις δουλειές μου, τι θεός είσαι; Μέρα νύχτα κάθε μέρα σε παρακαλώ, ανάβω κεριά, κάνω παρακλήσεις, και σύ είσαι κουφός, ε, δεν ξαναπάω, ούτε στην Εκκλησία ούτε πουθενά».

Αυτή είναι η στάσις των περισσοτέρων των χριστιανών. Ναι, ο θεός αμείβει και την προσφοράν, ποτηρίου ψυχρού ύδατος, ενός ποτηριού δροσερού νερού, αλλά όταν αυτό γίνεται ανοιχτόκαρδα, διότι «ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο θεός».

Και κάτι άλλο. Ο δρόμος του θεού και του Ευαγγελίου είναι δύσκολος. Αφού «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απαγούσα εις την Βασιλείαν του θεού».

Και κάτι άλλο ακόμα πιο βαρύ. «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, αράτω τον Σταυρόν αυτού καθημέραν και ακολουθήτω μοι. Θα σηκώσεις το Σταυρό σου, όποιος και αν είναι και μάλιστα κάθε μέρα. Γι' αυτό και οι σχέσεις μας προς τον θεόν και τον πλησίον, πρέπει να είναι σχέσεις αγάπης και πνευματικής λατρείας μέσα από την αδιάλειπτη προσευχή, τα σωστικά μυστήρια και την τήρηση των εντολών.

Και ας μην ξεχνάτε, «Πνεύμα ο θεός και τους προσκυνούντας

αυτόν εν Πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν». Εάν λέμε ότι αγαπάμε τον Θεόν, πνευματικά Τον προσκυνούμε και να θυμηθούμε και κάτι άλλο που μας λέγει, «Εάν αγαπάτε με τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε». Και τότε, «ο μένων εν εμοί, καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν». Έτσι λοιπόν, έχουμε αίσθηση της ζωντανής παρουσίας του Θεού μέσα στην καρδιά μας, και αυτή η αίσθησις είναι πνευματική λατρεία, είναι προσευχή αληθινή, είναι πίστη ζωντανή, είναι ταπείνωσις και συντριβή, είναι ελπίδα βεβαιωμένη, είναι δύναμις Θεού που ποιεί τα πάντα.

Ναι αδελφοί μου, «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί», όταν Αυτόν Τον πιστεύεις και Τον αγαπάς αληθινά. Η δική μας πνευματική λατρεία είναι αναιμική, γι' αυτό και προσευχή μας είναι πτωχή και ρακένδυτη.

Μετανοείς αληθινά; Προσεύχεσαι και αληθινά.

Πιστεύεις ολόθερμα; Τότε και η προσευχή σου δια του Θεού κάνει θαύματα.

Έχουμε ταπεινό φρόνημα; Έχουμε ταπείνωση και συντριβή; – Πούντην, να την βρούμε καμιά φορά...Έχουμε κατάνυξη; Έχουμε δάκρυα παρακλητικά; Αν ναί, τότε η προσευχή μας ανεβαίνει στον ουρανό και στο θείο θρόνο, όλη σαν φωτιά.

Προσευχή χωρίς πνευματική και λειτουργική λατρεία προς τον Θεόν της αγάπης, είναι σκέτος παραλογισμός, πολυλογία χωρίς ουσία. Αλλά και συμμετοχή στη λειτουργική και μυστηριακή λατρεία χωρίς αληθινή καρδιακή προσευχή, είναι στείρα και άγονη στους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Ψυχρή και αδιάφορη, ανωφελής και σκοτισμένη. Και δυστυχώς σ' αυτήν την στείρα και άγονη κατηγορία ανήκουμε οι περισσότεροι από τους εκκλησιαζομένους χριστιανούς.

Και δικαιολογούμαστε, – η δικαιολογία είναι ο δικηγόρος του διαβόλου-, ότι δεν μπορούμε, ότι αυτά δεν είναι για την εποχή μας, ότι δεν είναι για τα μέτρα μας. Όχι, λέμε ψέματα στον εαυτό μας.

Δεν μπορούμε; Γιατί δεν θέλουμε, γιατί δεν καταβάλουμε κάποιες μικρές πνευματικές προσπάθειες για τη σωτηρία μας. Γιατί δεν χρησιμοποιούμε βία στον εαυτό μας για να καταπολεμήσουμε τα πάθη μας και γιατί δεν πιέζουμε τον εαυτούλη μας τον καλοπερασάκια να μάθει να ζορίζεται για να προσεύχεται αληθινά

και να μελετά.

Η ζωή βέβαια έχει τις δυσκολίες της, και τα προβλήματα της οικογένειας με τα παιδιά είναι πολλά και ποικίλα. Υπάρχουν βάσανα, δυστυχίες, ορφάνια, διαζύγια, αρρώστιες μεγάλες και μικρές, ανεργία, χρέη, μίσση, έχθρες, αλληλοφαγώματα, άγρια εκμετάλλευσις και πολλά άλλα δεινά και κακά. Αυτά και άλλα κατατρέχουν καθημερινά τη ζωή μας.

Και έτσι αδυνατεί η αμαρτωλή και διεφθαρμένη ανθρώπινη φύση μας να προσφέρει στον θεό δια της προσευχής την πνευματική της λατρεία. Γι' αυτό και είναι τόσο αδύνατη και σχεδόν ανύπαρκτη η απόλυτη εμπιστοσύνη μας στον Χριστό και στη θεία Του Πρόνοια. Αλλά «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω θεώ εστί».

Χριστιανοί μου, ένα είναι το βασικό συμπέρασμα από τα λίγα πνευματικά πράγματα που είπαμε σήμερα.

Οι πνευματικές και ουράνιες αποκαλύψεις της θείας Χάριτος, - όπου δωρεάν προσφέρονται, - είτε στην πνευματική μας λατρεία, μέσα στη θεία Λειτουργία όπως έγινε σήμερα, είτε στη θεία μας Κοινωνία την μυστηριακή που θα ακολουθήσει ύστερα από λίγο, είτε στην πνευματική μας κατά μόνας προσευχή, μέσα στο ταμείο μας, στο κλειστό μας δωμάτιο, όσο και αν μας φαίνονται αυτά που είπαμε, για τις αποκαλύψεις εννοώ τις πνευματικές μέσα στην καρδιά, όσο και αν μας φαίνονται αδύνατες και εξωπραγματικές, είναι δυνατές, είναι κατορθωτές, πραγματικές, ολοζώντανες, και βιωματικές κατά χάριν εν Χριστώ Ιησού, διότι «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω θεώ εστί». Η σωτήρια αυτή βεβαίωσις είναι δική Του, του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, εις τον οποίον πρέπει πάσα δόξα τιμή και προσκύνησις τώρα και πάντοτε, και εις τους απεράντους αιώνας των αιώνων,

Αμήν.

Πηγή:

http://kirigmata.blogspot.com/2012/11/blog-post_5631.html#ixzz4QzNMakRY